

NEBOJ SE
TOLIKO VĚŘ

Mk.
5,36

čínská
SLOVA

— 2 —
1983

Déšť a sníh

Nebo jakož prší déšť neb
sníh s nebe, ... tak bude
slovo mé ...

Iz 55, 10—11

námá jsou srovnání Božího slova jako kladiva a meče, svíce a pokrmu, chleba a mléka. Ale jak je to se sněhem? Víme, že padá v zimě, dává příslib dobré závlahy do příštího roku — zúrodiuje.

Podobně je to i se Slovem Božím. Často leží slyšená zvěst evangelia jako sněhová pokrývka, zvláště u mladých lidí. Nic se neděje, svědkové se rmoutí. Zatím není žádný užitek. Tady je zapotřebí stálých modliteb a trpělivého očekávání. Nesmíme ztrácet naději. Příjde jaro, teplo slunečních paprsků, rašť nový život. V přírodě se to každým rokem opakuje. Proč by se to nemohlo stát jednou i v lidském životě? Právě u těch lidí, kteří jsou „zmrzlí“, jejichž srdce je jako led, tvrdé, studené. Mnozí „roztažají“ až v nemocech, v těžkých zkouškách života, po létech slyšení evangelizace a svědectví, po úincích hřejivé Lásky, sálavého tepla a úsměvů matek, milujících srdeč. Je mnoho takových příkladů.

Jako sníh je Slovo Boží, zvěstované evangelium, osobní svědectví, modlitby věrných a všechny ty „sněhové vločky“ změní se ve vláhu. Stane se, že oči zaslí srdce zmékne, vůle zjihne k ochotě podvolit se Božímu přání. Život člověka, jako země, se stává plodným a úrodným. Boží slovo se nenavrací prázdné, ale přináší květy, klasy, plody.

Nevíme, kolik „sněhu a vláhy“ bylo třeba, aby „zmrzlé“ srdce Saula roztařilo, zvlažilo, kolik potřebovalo „slunečního tepla“, aby během tří dnů roztařilo a přineslo požehnání nejen Saulovi — Pavlovi, ale i lidem kolem něj.

Milí rodiče, truchlите nad zmrzlími, tvrdými srdci svých dětí vůči Božímu slovu? Zde je slovo zaslíbení. Věřte v „slunko“ Boží milosti a zaslíbení Pána Ježíše! Zavane životodárny vánek Duchu Svatého a probudi nový život k oslavě našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

—lm

Ukládejte pečlivě slovo Boží ve své mysli a ve svém srdci.

- Slovo Boží vás ochrání od hřachu (Ž 119, 11) a falešného učení (Sk 20, 29—30.32, 2Tm 3, 13—15),
- naplní vaše srdece radostí (Jr 15, 16) a pokojem (Ž 85, 8),
- dá vám vítězství nad hříchem (1J 2, 14) i zmocnění k modlitbám (J 15, 7),
- učiní vás moudřejšími nad starce a nepřátele (Ž 119, 98.100.130),
- a učiní vás způsobilé ke každému dobrému skutku (2Tm 3, 16—17).

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

RÚT

Ako Biblia, tak i ostatné knihy majúce v Biblia svoj vzor sú plné vzácných príbehov o láske. Láska matky k dieťaťu. Láska muža k svojej milej. Láska brata k sestre. Láska Jonatána k Dávidovi a Dávida k Jonatánovi. Láska Pavla k Iudu izraelskému. Láska Krista k svojim vykúpeným a všetkým ľuďom... Ale ani v Biblia, ani nikde inde, ako sa mne vidí, niete takého príbehu o láske, akou bola láska Rút k Noému, o láske tejto Moabitky k svojej svokre Hebrejke. Láska Rút k matke svojho mŕtveho manžela je taká čistá ako zlato a taká silná ako smrť. Ani mnohé vody ju nemôžu uhasiť. A vyznanie jej láske, keď bola prinuténá ho urobiť, je vyznamením najkrajším. Svet nemá nič lepšieho než toto vyznanie. „Vtedy Noéma povedala: Hľa, twoja švagriná sa vrátila k svojmu ľudu a k svojim bohom. Vráť sa za svoju švagrinou! Ale Rút povedala: Nenút, ma opustif fa a odísť od teba. Lebo kam ty pôjdeš, pôjdem i ja, a kde ty budeš bývať, budem bývať i ja. Tvoj ľud bude mojím ľudem, twoj Boh bude mojím Bohom. Kde ty zomrieš, zomriem i ja, a tam chcem byť pochovaná. Tak nech mi učiní Hospodin, ba nech ešte pridá, len smrť ma rozlúči s tebou.“ Nie, toto nemožno prekonat.

Rút pri nej ostala, hovorí Písmo. Jej srdce bolo k svokre naplnené takými povrászkami lásky, že ju stačili vytiahnuť z rodnej zeme a pevne pripútať k Izraelovi a votkaf ju do rodokmeňa samého Pána Ježiša.

Skôr než podala Rút plný dôkaz svojej láske k Noému, táto opustená žena udelila to najvyššie ocenenie Rutinej minulej láske: „Hospodin nech je láskavý k vám, ako ste vy boli k zosnulým i ku mnē!“ A ženy betlehémske si ihneď všimli tento jedinečný vzťah nevesty k svokre, keď prišli blahoželať Noému k narodeniu Obéda: „...twoja nevesta, ktorá fa miluje, a ktorá je lepšia k tebe ako sedem synov.“

A v tomto prívete ženy Betlehema súzvučia s celým svetom v ocenení lásky Rút, takej čistej a ušľachtilej a výnimočnej. Každý jazyk, ktorým ľudia hovoria, má svoje nelichotivé príslavia a satyrické útvary o svokrách, ale Rút a Noéma vytvorili čosi, čo tento vzťah očisťuje od tejto neblahej príchuti. Hádam ani vlastná dcéra Noémy nebola by jej taká oddaná ako táto Moabitka, žena jej syna. Všetky vzťahy ľudského života si vyžadujú dôveru a lásku, trpežlivost a zdržanlivosť, miernosť a dobrý vokus a dobrú vôľu, ale snáď väčšini než všetky ostatné vyžaduje si tieto dary a cnosti vzťah nevesty a svokry. Ale takýto vzťah, ponúkajúci priestor, pôsobnosť a odmenu za všetky tie dary srdca a cnosti charakteru mal by byť vzťahom všetkých mužov a žien, a mal by sa rozvíjať s mnohou snahou, modlitbami, nežnosťou, lojálnosťou a sympatiou — skrátka s myšľou a srdcom Rút — Moabitky a Noému — matky v Izraelovi, naozaj vdovy.

Proti manželstvu Rút nestál v opozícii nikto menší než Mojžiš. Moabitka sa nikdy nespojí v manželstve s mužom Izraëlitom, pokial to odo mňa závisí, povedal ten veľký zákonodarca. Do desiateho pokolenia nikto nevstúpi do spoločenstva ľudu Hospodinovho. Iste k tomu neprišlo bez zápasov a výčtieiek, ale stalo sa, a my sme postavení pred hotovú vec. Elimelech a jeho žena dostali nevesty z iného než svojho ľudu. Ako svokrovci sa tak radia vedľa iného, vedľa Jetra, kneža madianského, svokra samého Mojžiša. Tak to niekedy býva...

Aj Nehemiáš navštívil neprávosť otcov moábskych na pokoleniach ich synov. Lebo tento neochvejný reformátor a obrazoborec sa postaral o to, aby sa mužovia jeruzalemskí rozvedli s Moabitkami, ktoré si vtedy boli pobrali. Ale aj tu mu treba priznať, že tí, čo takým spôsobom porušili zákon, neoženili sa s takými šľachetnými ženami ako boli Rút a Orfa. „Preto, že nepríšli v ústrety synom Izraelovým s chlebom a s vodou...“ povedal Nehemiáš. Ale to práve bolo to, čo otcovia Rút a Orfy urobili. Prišli v ústrety Elimelechovi a jeho rodine nielen s chlebom a vodou, ale aj s mliekom a vínom, medom a rozličným ovocím, ktoré

sa rodilo v tej zemi, až sa ona stala druhým domovom príselcom, vypudeným hľadom zo zeme Júdovej. A tak sa stalo, že tito dva mládenci vzali si dve z dcér moábskych. A tak sa tiež stalo, že pod prozreťnosťou Božou pramienok krvi moábskej prúdil najprv v žilach Dávidových a potom skrte jeho rod i v žilach Toho, ktorý bol oveľa väčší než Dávid.

Po smrti Elimelechovej Noéma bola vdovou podľa srdca Pavlovo — naozaj vdovou. Opustená, ale dôverovala Bohu a zotrvávala na modlitbách. Aj vo svojom chodení neopúšťala svätosť. Učila mladé Moabitky vo svojom okolí, aby boli triezve, aby milovali svojich manželov a deti, aby boli mravne bezúhonné a starali sa o svoje domovy. Nebudem ďaleko od pravdy keď poviem, že veľká časť odvahy a zbožnosti Rút, jej neobyčajnej lojalite a láska má svoj pôvod nie tak ani v Noémom vyučovaní, ako v jej príklade. Bezpochyby mala svoje boje, keď sa tie manželstvá mali uzavrieť. Spočiatku iste mala čo robiť, aby premohla svoju národnú hrdosť a uspokojila sa, že jej dva synovia, Hebreji, nebudú si brať niektoré z panien Betlehema v Júdei. Ale keď videla že sa tak nestane, nepojala horosť proti nevestám, ale prešla na ich stranu, zastala sa ich proti Mojžisovi i Elimelechovi. A potom, či v radostiach z manželstiev, či v bolestiach z pohrebov ukazovala svojim nevestám, o čo sa ovďovelá matka — žena v Izraelovi, opiera. A aspoň jedna z nich si jej slová a príklad vzala k srdcu. Áno, za všetkou ušľachtilosťou, pevnosťou, nežnosťou Rút vidím vplyv, inšpiráciu, podporu ženy, ktorá bola matkou v Izraelovi, naozaj vdovou.

Ale nesmieme zmýšľať o Noéme ako o zlomenej trstine. Nesmieme si ju predstavovať ako ženu, ktorej duch bol naskrzes a úplne zlomený. Jej vdomstvo a bezdetnosť jej neviest neboli to, čo by sa pri nej mohlo pokladať za príčinu iba samej horkosti a bolestivosti. Nie. Noéma je plná skúseností a vynachádzavosti. Pozná srdcia mužov i žien vôkol seba. Vie ako konaf a kedy čo povedať, pozná vdovský stav, bezdetnosť a chudobu a všetko. Jasnozriivo odhaduje, ako stoja veci medzi Rút a Boazom, pozná spôsob i čas na to, aby udrela po železe práve horúcom. Vek a skúsenosti majú svoje výhody a ona ich využila v prospech Rút a Boaza. Aké to požehnanie, ak mladý muž s rozpoložením myslí ako pri Boazovi a mladá žena v okolnostiach Rút majú matku v Izraelovi akou bola Noema, ktorej môžu otvoriť svoje srdcia. Alebo lepšie povedané, majú niekoho, kto by ich miloval a im rozumel ešte skôr než mu otvorili svoje srdcia. Mysleli by sme, že vlastná matka dievčata, alebo vlastný otec mládencu budú prirodzenými radcami a priateľmi svojim deťom. A že rodičia by mali byť prvými, komu sa zveria a s kým sa poradia. A že rodičia by mali byť prvými, čo porozumejú srdcu a problémom dievča. Ale skúsenosť učí, že sa tak nestáva ani v jednom pripade z tisíca. Dobre, ak tu, z Bozej prozreťnosti, príde v úlohe otca alebo matky priateľ, starší, mûdréjší, skúsenejší vo veciach Božích i ľudských než sú oni, niekto, kto zo skúsenosti povie „moje časy sú v tvojich rukách“ alebo „Váš otec vie, čo potrebujete, skôr než by ste ho prosili.“ Tak ako Noéma rieka: „Teraz už sed, moja dcéro, dokiaľ nezvieš, ako dopadne vec, lebo človek nebude mať pokoja, len ak ešte dnes dovedie vec ku koncu.“

Ženy sú také ľuboznité v tejto malej knihe, že ich muži tu zostávajú v pozadí, akoby v zabudnutí. Ale to nemá byť! Aspoň jeden si tu zasluhuje lepší osud. Jeden určite je tu opísaný na naše poučenie.

Boaz poznal Noému v lepších dňoch jej života. Počul o jej vdovskom stave, o jej návrate do Betlehema, ale ju ešte nebolo navštívíť, hoci jej bol príbuzný, nebola sa jej opýtať ako si zaobstaráva životbieť bez muža a bez syna. Ale tu je poľanská deva, Moabitka, ktorá opustila svoju príslušne ľudné krajinu, aby tu paberkovala a žobrala pre svoju svokru, ženu jeho starého priateľa Elimelechom. A Boaz pocitil na svojich poliach hanbu za svoju nevšímavosť, kym táto Moabitka žiarila ako princezná v jeho očiach. A Boaz rieko Rút: „Či nepočúješ, moja dcéro? Nechod zbierať na iné pole ani neodchádzaj odtiaľto, ale tu sa drž pri mojich dievčach. Hospodin nech ti odplatí tvoj skutok a tvoja mazda nech je dokonala od Hospodina. A tak sa pridŕžala dievok Boazových zbierajúc klasy, kym len ne-

požali jačmeňa... a bývala so svojou svokrou.“ Nezostáva mi čas, aby som po rozprával všetko o príbehu Rút, Boaza a Noémy. Nech postačí toľko, že po ďalších dvoch kapitolách vzal si Boaz Rút za ženu a ona mu porodila syna. A ženy z ich susedstva mu dali meno Obéd. On je otec Izaiho, otca Dávidovho.

Áno, Boaz je vzorom pre všetkých, čo majú podriadených, čo sa starajú o prácu iným. Zdvorilý, dobromyselný, štedrý. Boaz zdraví žencov na poli, ako by to boli jeho vlastní synovia a dcéry: Oslavuje ich zrána požehnaním, ako by bol kňazom a oni mu s radosťou odpovedajú, aby Hospodin žehnal jeho — ich pána. Jeho príklad a charakter je pre nich najlepším zákonom. Spravodlivý, dôstojný a priamy na trhu i v bráne, láskavý a štedrý doma. Je a pije s radostným srdcom v čase žni. Pán, ktorý si vie vzbudíť náklonnosť svojich služob. Bohatý muž, ale vie zabudnúť a odložiť bokom všetko čo vlastní, pred krásou, zbožnosťou, dobrotu a pravdu. Muž hodný drahej dcéry Noémy. A čo ešte povedať? Od paberkovania na jeho poli, odkedy padla pred ním, až pokým sedela pri jeho stole a stala sa mu ženou — Rút od počiatku do konca mala v srdci hrdosť, úctu a lásku k Boazovi. A on nemal skutku, slova, pohľadu, túžbu, za ktoré by sa musel hanbiť — hoci Rút sa našla pri jeho nohách vtedy, keď sa jeho srdce bolo rozveselilo. Šťastný páár s romantickým príbehom a s budúcnosťou, ktorá nevstúpila ani do ich najsladších snov.

A tak niet sa čo diviť, že Cirkev s takým pozadím lásky a mysticizmu v srdci, vidí v manželovi Rút vzdialenosť predobraz jej vlastného Manžela — Ježiša Krista. Lebo ona, podobne ako Noéma a Rút, bola vzdialená, nepotešená, opovrhovaná, zabudnutá a bez muža-výkupníka vo svojom hlate a všetkej svojej biede. A jeho oko a srdce si ju všimlo na poli. A ako dobre vykonal dielo výkupníka je opisané v Knihe, ktorá svojou krásou ovela prevyšuje knihu Rút. Ako ju nielen vykúpil, ale tiež dal jej odpočinok vo svojom dome, v dome svojho Otca a vo vlastnom srdci. Ktorá kniha to môže v plnosti vysvetliť? Boaz betlehemský a Rút moabitská boli spojení vo vznešenom manželstve. Obéd a Jese, Dávid a Salamún, Jozef a Mária a Ježiš Kristus — môj i twoj Vykupiteľ.

spr. mk

Očima lásky

Láska... neobmýšľá zlého
1K 13, 4,5

Jeden ze zpôsobov, ktorým môžeme prověřit svou lásku k bližnímu, je rozebrat první myšlenky, které nás napadnou, když se zaměříme na určitou osobu. Přijďou nám na mysl její chyby (a každý z nás má chyby), nebo si vzpomeneš na její dobré vlastnosti (jako je např. soucit, laskavost, pozornost a čestnost), které mohou charakterizovat tutéž osobu.

Před několika lety vyšel v novinách článek o malém chlapci, který přišel do oddělení prádla v jednom obchodním domě, aby nakoupil dárek pro svou maminku. Prodavačka chtěla znát číslo oděvu, to však chlapec neznal. Protože mu chtěla pomocí, požádala chlapce, aby svou maminku popsal — je štíhlá, silná, malá, vysoká, jaká vlastně je? „Moje maminka je krásná a vypadá tak, jak vypadají správné ženy,“ odpověděl chlapec. Po této odpovědi ho prodavačka poslala domů s velikostí 42. O několik dnů později přišla do obchodu matka, aby si dárek vyměnila. Její velikost byla 52. Chlapec viděl svou maminku očima lásky, očima, které nemají smysl pro lidské nedostatky.

V uvedeném verši čteme, že láska neobmýšľá zlého. To znamená, že je slepá k hřichům a slabostem druhých, jako by na nich nezáleželo, jako by neexistovaly. Láska se jimi nezabývá, ale zdôrazňuje a žije dobrými lidskými vlastnostmi!

Stále potrebujeme zkoumat svůj vztah k druhým lidem ve světle 1K 13: Isou-li naše postoje k lidem záporné, vidíme-li pouze vady na jejich charakteru a chování, potom prosme Pána, aby nám pomohl vidět naše blížní očima lásky. připr. J. H.

Naše dnešní úvaha by mohla mít také jiný, snad trochu neobvyklý název jako na příklad: Rady, jak znehodnotit služby Transoceánské lodní společnosti apod. I když mnozí máme daleko k cestování lodi do zámoří, pokusme se několika obrazy přiblížit nazírání některých lidí na duchovní pravdu.

Nuže, jak znehodnotit či využít služeb námořní dopravní společnosti?

Příklad 1. — Postačí zakoupit platný lodní lístek a nestarat se o odjezd lodi. Prostě: neodjet!

Příklad 2. — Stačí nastoupit na loď, po případě i odplout, ale zůstat myslí, srdcem a veškerým svým zájmem na pevnině, plavbě se vůbec nepěnovat.

Příklad 3. — Vyplovout, ale obávat se cestovních výloh a živořít o chlebě a vodě, ačkoliv má každý pasažér v ceně jízdenky vše: stravování, ubytování, kulturní programy, lékařskou péči, bazény, sport, hřiště atp. Nebo se vám líbí příklad 4? — Cestovat a zaujatě vnímat zážitky nového prostředí. Mít obecenství s dobrou společností, využívat všech služeb, těšit se z překrásných interiérů i z nádherných pohledů na pobřeží nových kontinentů. Plně vdechovat atmosféru moře i života v něm.

Snad někdo právem namíte, že jednání prvních tří „cestovatelů“ je ojedinělé, nenormální nebo aspoň netypické, že se tak mohli zachovat jen lidé nepoučení a prostí, a vůbec takové příběhy jsou k smíchu. Ano, tuto skutečnost nelze popřít, ale ptejme se: nechováme se někdy tak?

Připomenešme si základní pravdu Božího slova, že člověk je skutečně jen poutníkem na tomto porušeném světě, a že jednou dorazí ke konci svého bytí a musí se přeplavit na druhý břeh. Svou vzpourou vůči Bohu si vysloužil smrt, ta je odplatou za hřich. Denně odchází na věčnost asi 140 000 lidí. I Ty odejdeš, jsi připraven?

Bůh ve své nezměrné milosti chce odpustit lidský hřich a činí tak v Kristu Ježíši, Božím Synu. On je cesta, pravda i život. On je novodobým korábem, spolehlivým plavidlem z časnosti na věčnost. On sám vyplatił naši vinu sebou sámým a stal se východiskem z lidské bídy, stal se Záchrancem - Spasitelem. V Něm je možno se přeplavit přes oceán smrti. — Tato zvěst je radostná pro každého, kdo touží upřímně po odpuštění, po Bohu. Je to informace životně důležitá, existenční. A jak s ní zacházíme? Nejsme podobní pošetilci a naivkové jako v prvním příkladu? A to se již nezabýváme těmi, kdož v existenci svatého Boha nevěří a tím vylučují skutečnost, že na onom druhém břehu jsou zástupy radujících se z věčného spasení i zástupy bezmezně zoufalých a na věky ztracených (zatracených). A o tom, kde bude člověk trávit svoji věčnost, se rozhoduje dnes, neboť; „Kdo nevěří v něho (v Syna Božího), již jest odsouzen“ (J 3, 18).

Zabývejme se však názorně případem prvním.

PŘÍPAD 1.

Je možno mít známost o spasení, mít věřící rodiče či přátele, mít účast na pobožnostech, mít určitý hluboký duchovní prožitek v setkání s Bohem. Je možno takto v jistém smyslu „mít lodní lístek“, ale nenastoupit na loď. Takových „kres-

tanů“ je mnoho. Snad někde při veřejné evangelizaci povstali a „odevzdali se Pánu“, snad pochopili nutnost začít znova, naučili se citovat Písmo, chodit s „lodním programem“, — ale se zemí se nerozloučili. Kdo chce odplout, musí opustit starý život. Musí se rozjet se žádostmi těla i očí, s pýhou života. Musí nastoupit na loď a odrazit od starého břehu. Vědět o spasení nestačí, musíš Pána Ježíše následovat. „Kdo mne nenašel, není mne hoden“ (Mt 10, 38). Dáš-li se vést, on tě zavede do společenství církve, kde budeš mít veškerou péči, neboť on vše zaplatil. Pokud jen víš a nekonáš — klameš sebe, a to má děsivé následky.

Mnozí si známost o spasení vykládají po svém. Nemají zájem nastoupit na loď předepsaným způsobem, ale vyplovují sami — „sólo“, a také „jako, že“, pro radost druhých. Chcetej budit jen dojem nového života. To vše dělají jen proto, aby na chatrné kocábce své pseudoviry mohli kdykoliv se jím zachce se vrátit „na černo“ na starou pevninu. Tam v začouzeném a hříchem zamoreném ovzduší sledují „okouzlující“ programy, aby pak ve dne mohli dálé hrát svou hru klamání bratrstva a především sama sebe. Je to cesta dvojnosti, cesta Démase, který opustil Pavla, „zamilovan tento svět“.

Co říci závěrem k prvnímu příběhu? Nestačí mít lodní lístek a neodjet!

PŘÍPAD 2.

Člověk v druhém příkladu je kladnější typ. Zdánlivě je vše v pořádku. Dotyčný těží ze známosti o spasení a jde tak daleko, že opouští břeh světa, vstupuje na loď a odplouvá. Je na lodi a jede. Správná věc. Jede a jemu to stačí. — Jenže: odplul vnitřně, ale vnitřně žije mdle a slabě, přes dobrovou počáteční vůli starým životem s dalekohledem, upřeným ne vpřed, ale vzad. Jaká škoda! Potom tam v podpalubí za zatarasenými dveřmi dívá se malým okénkem sám a sám jen svým omezeným průzorem, lituje, že se vydal na cestu, zůstává svým srdcem a myslí na spěch „staré pevnině“, lituje únavy a strázní cesty a vzpomíná, jak mu bylo dobré doma a nemůže se dočkat návratu, nepoštěstí-li se mu přesednout na plavidlo vracející se „domů“, tam, kde je jeho srdce a pohled!

PŘÍPAD 3.

Vyplul a cítí a prožívá jisté kladné zkušenosti z plavby. Jeho věčné starosti a obavy však obracejí stále jeho mysl k povinnostem, práci k sobě samému a k úkolům, aniž se doveče těšit z Pána a duchovních pokrmů. Jeho zaslíbení a potěšení! je stále v depresi a pesimismu, ačkoliv je mimo něj sytost a hojnost, zpěv a radost, on je sám a hladový a nevidí jasné onu krásu a hodnotu díla a moci Boží. Nepostihl smysl plavby, smysl spasení, kterým je nejen záchrana života, ale také hojnost (J 10, 10) všeho. „A proto jsou mezi vám mnozí, kteří jsou mdli, nemocní a spiečí“ (1K 11, 30). Živoří, zatímco na palubě pulsuje život, rytmus růd, všude je vidět činnost Ducha svatého, on „na to nemá“. Co má — to má, co větší — to větší, a vice nezádá. Hlavně, že jede. Neumí přijímat a využívat plnost bohatství, které má v Pánu! A tak: kde není poslušnosti, není posvěcení, kde není posvěcení, není plnosti života. Takový křestan je duchovně zachráněn, ale tělesně patří světu. Nikomu neslouží, neprožívá pravou radost ze služby Pánu a pro Pána — jen „se veze“. On sám spasen bude, ale jeho „dilo“ shoří.

Jiná forma duchovní minimalizace je neschopnost opustit vlastní a někdy také ceremoniální zbožnost. Takový se potěšuje ze spasení, z vykrocení za Pánum, ale další závažné zprávy Pisem o plnosti praktického života v Bohu, s Ním a pro Něho — o „zůstávání v učení apoštolském, ve společnosti, v lámání chleba, a na modlitbách“, jakož i otázka křtu, všeobecného kněžství apod. jsou dotyčnému naprostě lhostejně. Možnost prostého bratrství, upřímné a nezíštné lásky bez chrámu a obřadů je mu cizí. — O braťře, máš právo na víc než na „suchý chléb v podpalubí“. Uchop se plnosti života v Kristu! Nezůstávej jen u kříže! Být spasen je nádherná věc, ale Golgota je jen počátek cesty. Pravý duchovní život na Golgotě začíná, později se však rozvíjí všeestranným růstem a chozením v poslušnosti. Pán říká: „Bude-li kdo chtít vůli jeho činit, ten bude uměti rozeznat, jestli to učení jest z Boha, čili mluvím já sám od sebe“, (J 7, 17). Jak velice záleží na lidském chtění, na poslušnosti. A podle toho, jak umíš poslouchat, tak porosteš. — Když

dítě neroste, je nemocné. Když se jeho vývoj zastaví tak, že si hraje s autíčky a panenkami, zatímco jeho spolužáci řeší rovnice a integrály, není to normální. Rosteš? Rosteš duchovně, anebo stojíš na místě? Následování Pána Ježíše není laciná zbožnost či hra, ale záležitost odpovědná a vážná. — Proto „vyjdí na palubu“, nadechni se, staň se účastníkem všeliké plnosti Boží (Ef 3, 19).

Co říci závěrem k třetímu příběhu? Nestačí mít podíl na spasení, cestovat s církví, ale upevnit své povolání a vstoupit v hojnosti do věčného království (2Pt 1, 10–12).

PŘÍPAD 4. — pro tebe, drahá duše!

Cestovat, chodit s Pánem s celým nerozděleným srdcem, být mu bytostně oddán znamená být veden na širé moře, na hlubiny života. Země mizí z dohledu a ztrácí svou přitažlivost. Život dostává novou orientaci. Apoštol Pavel stržen velikostí Božího milosrdenství volá v úzku: O hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nevypytatelné soudy jeho, a nevystížitelné cesty jeho (R 11, 33). Hle, život plný nových objevů a krás.

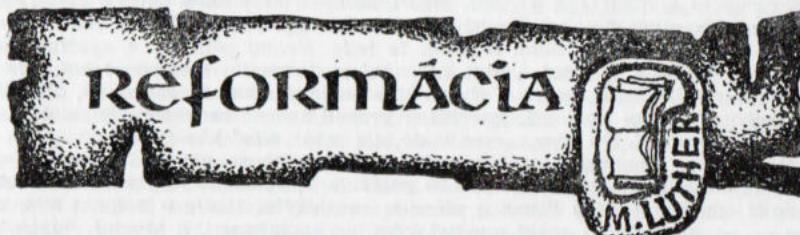
Náš čtvrtý příběh vylučuje rozdělení pasažérů na třídy, (v církvi Kristově nejsou třídy duchovních a laiků), považuje využití všech „služeb“ na lodi pro všechny za samozřejmost. Přijímáme to tak? Uvědomují si, že „v domě Otce mého i ten poslední má hojnost chleba“, aneb setrvávám ještě v podpalubí, „kde hladem mrnu“ (Lk 15, 17)? Přijímám skutečnost, že Bůh nám s Ním dal všecky věci (R 8, 32)? Využívám otevřených dveří do všech sálů, do knihoven Písma k tajemstvím Božím, vstupuji směle ke studnám vody, stromu života, do svatyně ke trůnu milosti? Dosahuji pomoci v čas příhodný, schopnosti se angažovat ve službách evangelia i v církvi samé? Těším se a jsem vděčen za to, že je vše dokonalé a dostatečně zaplaceno drahou obětí Pána Ježíše? — Pak-li ano, lze mluvit o duchovní maximalizaci, hojnosti, k níž jsi povolen.

Nuže — dobrou plavbu pod korouhví lásky Kristovy! Radujme se, že za koridlem církve stojí mocný Pán a vítěz, kterého i živly poslouchají a má klíče pekla i smrti. Náš koráb bezpečně pluje na vodách, zatímco na zemi vymírá vše, „co mělo ducha života“ (1M 7, 23).

Naše plavba je vitézná, již brzy uzříme rýsujeći se obrysů pevniny a zvoláme: Nová země na obzoru! Budeme u cíle.

A proto: „Neboj se, Pavle, nezáhyne žádný z Vás, neboť dal Bůh Synu všechny, kteří se plaví s Tebou, budete dobré myslí“ (volně dle Sk 27, 22–26)!

sek

V tomto roku si nielen kresťanský, ale aj celý kultúrny svet pripomienie okruhé výročie — pästo rokov od narodenia jednej z významných postáv novodobých dejín, Martina Luthera. V budúcom roku bude príležitosť ešte dvoch iných výročí: Zwingliho a Wycleffa. Chceme na stránkach nášho časopisu seriálom o Reformácii venovať pozornosť duchovnému prebudneniu, ktoré Boh skrže jemu oddaných mužov spôsobil. Kiežby sme si vedeli oceniť svetlo, ktoré vzíšlo zo zápasov minulých stáročí a uvedomili si svoju zodpovednosť v duchovnom diele, na ktorom aj my môžeme mať z Božej milosti účasť.

Brieždenie

Veľká náboženská revolúcia, ktorú nazývame Reformáciou, vypukla roku 1517, ale treba sa vrátiť späť najmenej o sto rokov, aby sme porozumeli, čo ju vyvolalo. Hoci semeno obrody bolo zasiate do pripravenej pôdy, burina, ktorá ho chcela zadržať bola veľmi stará a odolná. Martin Luther zastával názor, že veci sa začali v cirkvi zhoršovať už v ôsmom storočí. Dnes by väčšina protestantov ale i katalíkov bola zajedno v tom, že už niekoľko generácií pred Lutherovým protestom proti odpustkom bolo zjavné, že so stredovekou cirkvou zásadne čosi nie je v poriadku.

Porušenosť cirkvi

Nie je ľahké utvoriť si objektívny obraz o porušenosti kňazstva v storočí, ktoré predchádzalo Reformácii. Podľa všetkých náznakov najvypuklejšie sa prejavovali také črty ako nedbajstvo, nevedomosť a nemravnosť kňazov, a ľud ich prijímal ako samozrejmosť. Ale nie každý pestro líčený obraz vtedajších čias sa môže pokladať za vieroohodný. Tak ako pri manželských hádkach žiarlivý manžel môže vyčítať manželke neveru, ktorú nemá ako dokázať, mohli aj niektorí spomedzi katolíkov v tom čase líčiť obraz cirkvi temnejší než ako ho zaručovali fakty. Ani pozdejšie „hádzanie blata“ nebolo vždy také presné, za aké sa vydávalo, lebo veľmi ľahko dochádza k prepínaniu, keď sa opisujú ľudské hriechy, bláznovstvá alebo slabosti. Ale porušenosť je jedna vec, a celkom iná jej oficiálne schvaľovanie. Jadro porušenosť cirkvi bolo v tom, že ju napomáhalo a podporovalo vlastné vedenie — nehodné pápeži.

Politický spisovateľ Machiavelli povedal, že čím bližšie sa šlo k Rímu, tým viac porušenosť sa nachádzalo, a roku 1510, sedem rokov pred svojím verejným vystúpením, Luther sám bol otriasený tým, čo videl pri návšteve „Svätého mesta“. Ale ako aj dnes neresť a neprávost sa teší väčšej publicite kým cnosť prechádza bez povšimnutia, tak i v predreformačnej cirkvi pohoršenia zostávali v pamäti a na zbožnosť sa zabúdalo. Bezpochyby bolo nemálo skrytej zbožnosti vo všetkých vrstvach spoločnosti pätnásteho storočia a boli zbožní ľudia i v samom Ríme. Bolo pravdepodobne hodne vidieckych kňazov a mníchov, čo žili životom odozvané zbožnosti — ale ti nerobili dejiny.

Európa pod hrozou

Odboicie Reformácie bolo bohaté na konfliktné osobnosti, inštitúcie a udalosti, a zahrňovalo činitele aj iné, než prax cirkvi a jej nesprávnosti. Životy jednoduchých ľudí katolíckeho Západu, ktorí boli súčasníkmi Luthera, jeho otca, deda a pradeda boli ohrozené dvomi hlavnými hrozobami, pribhádzajúcimi odinokial než z cirkvi — morom a Turkami. Obe sa náhle objavili na scéne približne v polovici 14. storočia a obe boli kazateľmi pôsobiacimi medzi ľudom pokladané za „bič Boží“, trestajúci zlyhanie cirkvi.

Morová nákaza prvý raz navštívila Európu v roku 1357 — označili ju ako Čierne smrť — a za dobu troch rokov stihla vyhubiť približne jednu tretinu obyvateľov Západu. Potom sa znova po niekoľko storočí vracala a z času na čas si vyžiadala značný počet obetí. Ľudia žili v tieni tejto hrozby a počas pätnásteho storočia mohla sa Európa opísať ako spoločnosť orientovaná na smrť. Otomanskí Turkovia sa stali politickou hrozobou, keď zajali Gallipoli (r. 1354) a začali postupovať smerom do Európy. Počas 15. storočia pokračovali v dobývaní severu a západu. Vláda ich Sultána Mohameda Druhého, ktorý umrel dva roky pred narodením Luthera, sa vyznačovala obdivuhodnými územnými ziskmi. Konštantinepol padol roku 1453 a roku 1480 jeho vojská dokonca vstúpili na územie Tatranska.

Nové zeme, nové národy

Európa — tento názov sám je koncepciou pätnásteho storočia — medzitým nachádzala nové priestory na expanziu a objavy v zámorí. Lebo toto bolo storočie

navigácie a zemepisných objavov. Martin Luther mal päť rokov, keď Bartolomeo Díaz oboplával Mys dobrej nádeje, deväť, keď Kolumbus objavil Ameriku a pätnásť, keď Vasco de Gama preplával po mori do Indie. Veľké objavy vo svete šli ruka v ruke s významným politickým vývojom doma. Toto bol vek, v ktorom sa začalo utvárať vedomie národností v Európe. Tri najmocnejšie západné monarchie sa vyvíjali súbežne. V anglicku sa nová monarchia datuje od r. 1485, vo Francúzsku od r. 1491 a v Španielsku od r. 1492.

Ale bolo to na poli cirkevnej politiky, v ktorom sa odohrával konflikt Reformácie, a tu najmocnejším a najväčšie práva si nárokujuúcim rivalom bol pápež. Na začiatku pätnásťsteho storočia boli na Západe dvaja súperiaci pápeži a od roku 1409 dokonca traja. Tento neblahý stav vo vedení západnej cirkvi odrážal biedu kresťanstva, ktorá poznáovala temer všetky jeho oblasti.

Pri všetkých svojich ideáloch, zbožnosti a umení líšila sa stredoveká cirkev od prvotnej ako v učení, tak v morálke i administrative. Väčšina mužov a žien, ktorí šli za hlasom svedomia, volala so stupňujúcou sa naliehavosťou po „reforme v hlave i údoch“. Niektorí z nich, ako napr. nás Majster Ján Hus, nečakali, až sa cirkev s Rímom napraví, ale vypovedali poslušnosť pyšnej cirkevnej hierarchii a oddelili sa, za čest Kristovu a Evanjelia, i za cenu potupnej smrti.

Renesancia

Týmto termínom opisovali historikovia 19. storočia veľké kultúrne zmeny, ku ktorým došlo v západnej Európe v 15. a 16. storočí. Znamená celkovú obrodu a súvisí s oživením zájmu o hodnoty klasickej gréckej a rímskej civilizácie v umení, politike a v spôsobe zmýšľania. Ich pôvod bol v Taliansku a odtiaľ sa rozšírili na väčšinu západnej Európy. Avšak súčasne mnohé z postojov a inštitúcií, o ktorých sa hovorí ako o „stredovekých“, ešte stále pretrvávali, a to i v centre novej kultúry.

Začiatky Renesancie súvisia s oživením klasického učenia mužmi, ktorých po čase začali nazývať „humanistami“. Humanista bol pôvodne človek, ktorý vyučoval latinskú gramatiku, ale pod týmto slovom sa pozdejšie začalo rozumieť ľuďom, ako študent latinčiny a gréčtiny, ktorí nielenže čítal klasikov, ale i utváral svoj život podľa toho, čo čítal. Tak humanista predstavoval opak scholastika a humanizmus opak scholastiky. Ale hoci renesanční humanisti čítali Cicera a Platóna, to ešte neznamenalo, že stáli v opozícii ku kresťanstvu; v skutočnosti väčšina prvých humanistov vyznávala vieru v Krista. Iba neskôr, v čase zlatého veku obživenia klasiky mnohí z renesančných mysliteľov zavrhovali alebo ignorovali kresťanstvo a začali obdivovať pohanské cnosti a praktizovať pohanské neresti. Napríklad pri četbe „Princa“ od Machiavelliho (1469–1527), napísaneho štyri roky pred Lutherovým vystúpením, by sa mohlo zdáť, že kresťanstvo nikdy nejednotváralo.

Kolískou humanizmu bol Taliansko a prvý známy humanista bol Lovato Lovati (1241–1327). Zaviedol nový spôsob ako zaobchádzanie s latinskými klasikmi tým, že sa pokúsal napodobňovať ako ich ducha tak i literu. Ďalším Talianom, s ktorým humanizmus prichádzal do veku dospelosti bol Francesco Petrarca (1304–74), ktorého spisy mali neobyčajný vplyv na európsku literatúru. Bol to kresťan, ktorý sa postavil proti aristotelovskej forme, v akej sa kresťanstvo predstavovalo zo strany stredovekých scholastikov. Jeho význam je v tom, že postavil do protikladu starú autoritársku tradíciu a záväznosť pôvodných biblických textov.

Jedným z prvoradých cieľov humanistov bolo naučiť sa čítať klasickú grécku literatúru v originálni. Znalosť gréčtiny sice na Západe nikdy celkom nevymizla, ale pred 15. storočím to v každom pokolení bola iba hŕstka učencov, ktorá ju ovládala.

Gréčtina je jazyk Nového Zákona ako i klasíkov. Bolo prirodzené, že humanisti rozšírili svoj záujem od textov svetskej literatúry na texty Písom. Tu pionierom bol Lorenzo Valla (1405–57), Rimán, ktorý si zasluhuje pomenovanie „otec moderného biblického kritizmu“. Roku 1444 publikoval odvážne porovnanie la-

tinskej Vulgáty a gréckeho originálu. Podrobňom bádaním tento učenec, porovnávajúc text s textom, podkopal stredovekú tradíciu, založenú na autorite cirkevnej hierarchie. V mnohých smeroch predzvestoval to, čo sa potom dosiahlo skrze Erazma Rotterdamského. Jeho spisy hlbocko ovplyvnili nemeckých reformátorov v nasledujúcom storočí a dosiahli vysoké ocenenie najmä u Luthera.

Nebudeme sa rozširovať o rozvoji iných oblastí v dobe Renesancie, spomienme iba výchovu a vzdelávanie. Či už to bol následok alebo príčina, pätnásť storočie uzrelo zrod vyše dvadsaťiatich univerzít v Európe. Bolo založených tiež niekoľko veľkých knižníč k západnej Európy, umiestnených mimo kláštorov, ako napr. vo Vatikáne, Florencii a v Oxforde.

Vynález knihtlače

Tento vynález sa niekedy označuje za najväčší príspevok Nemecka k Renesancii. Je príznačné, že prvou knihou, korá bola v úplnosti v kresťanskom svete vytlačená, bola Biblia. Do roku 1483, v ktorom sa narodil Luther, stala sa knihtlač už dobre rozvinutým remeslom. Objav knihtlače stal sa nesmiernym potenciáлом na dobré i zlé pre budúce dejiny.

Tlačiarsky lis bol veľmi dôležitý pre šírenie Reformácie v jej začiatkoch. Spisy Luthera a Melanchtona sa pomerne dobre a rýchlo rozširili a niekedy stačilo pár týždňov na to, aby ich čítali v Paríži alebo v Ríme. Ale i pred Reformáciou tlač prispela k tomu, že sa utvorilo širšie a kritičkejšie čitateľské publikum, než aké kedy bolo známe v kresťanskom svete.

Devotio Moderna

Ešte dôležitejším pre prípravu Reformácie bol vznik hnutia „moderný spôsob služby Bohu“. Bolo to duchovné obživenie v katolíckej cirkvi, ktoré silne zdôrazňovalo ako osobnú odovzdanosť tak službu blízynam, najmä v oblasti výchovy. Začalo koncom 14. storočia. V čase rozkvitajúceho humanizmu v Taliansku semená duchovného obrodenia začali klíčiť na sever od Alp. Ich najusilovnejším rozsievaním bol Geert Groote (1340–84), Holanďan, ktorý študoval v Paríži a vyučoval v Kolíne nad Rýnom. Jeho nasledovníci utvorili „Bratrstvo spoločného života“, čiastočne pripomínajúce mníšsky rád, zachovávajúci chudobu, mravnú čistotu a poslušnosť, avšak bez slibu. Tak každý sa mohol vrátiť späť k svetskému zamestnaniu. Bratia sa usilovali pracovať na vlastnej obžive, na rozdiel od mnohých, čo žili z milodarov. Ich pokračovatelia sa sústredili nie len na duchovnú disciplínu a oddelenie od sveta, ale aj na úplný proces výchovy a vzdelávanie. Vyučovali v miestnych školách a zakladali vlastné. Prostriedky na ne si zadavačovali najmä prácou na knihách — písali, opisovali rukopisy, viazali a predávali knihy a s príchodom tlače zapojili do tejto činnosti aj vlastné tlačiarne. Ich centrum, holandský Windesheim, sa čoskoro stal známym ako miesto zbožnej usilovnosti. Mnohí z tohto spoločenstva a nimi vychovaní zanechali trvalé stopy v kresťanskom svete. Patril medzi nich Nicholas Cusa, Gabriel Biel, Rudolf Agricola i dobre známy Tomáš Kempenský, ktorého kniha Nasledovanie Krista ovplyvnila životy miliónov. Je prenikavá, zakladá sa na Písme a sústreďuje sa na Krista. Hoci veľmi zdôrazňuje konanie dobrých skutkov, predsa upútava myseľ i srdce na osobu a dielo Pána Ježiša.

Devotio Moderna pripravilo mnohé srdcia a mysli severnej Európy pre Reformáciu. Ani táto revolúcia, podobne ako všetky ostatné, neprišla iba tak odrazu, ale mala svoje rané zore, ktoré ju predzvestovali. Luther mal svojich predbehúňov a prorokov. Patrili medzi nich takí mužovia ako Majster Eckhart (1260–1327), jeho žiak Johann Tauler (cca 1300–61), Johann Wesel (asi 1400–81) a Wessel Gansfort (1419–89).

Erazmus Rotterdamský

Posledný a najúčinnejší predzvestovateľ Reformácie bol Deziderius Erazmus z Rotterdamu (1467–1536), najväčší humanista po Petrarcovi. Ako sa mnísi stažo-

valli, on „zniesol vajce, ktoré Luther vysedel.“ Vychovaný Bratrstvom spoločného života v Holandsku, stal sa vysväteným knazom. Opustil však svoj kláštor, lebo sa necítil schopným zastávať toto postavenie. V roku 1495 odišiel študovať do Paríža, ale tamojšiu teológiu si neobľúbil, zato s veľkým pochopením študoval antických klasikov. Počas svojej prvej návštevy v Anglicku (1499–1500) dobre si rozumel s Coletom a Thomasom Moorom. Tí ho pritiahli k svojej vlastnej forme kresťanského humanizmu. Po návrate do Holandska a Francúzska začal publikovať sériu obľúbených satýr, v ktorých si bral na mušku kláštoru a scholasticizmus. Do protikladu staval „starú nevedomosť“ s „novým učením“. Po druhej návšteve Anglicka nasledoval trojročný pobyt v Taliansku, ktorý prehľbil jeho humanisticke založenie a kritické postoje k porušenosti Ríma. Erazmus písal elegantným štýlom a s kúsavým vtipom. Ale bol aj serióznym vydavateľom latinských a gréckych textov. Jeho edícia Hieronýmových spisov bola výsledok trpejivej práce učenca. Jeho najväčším príspevkom k dejinám cirkvi bolo jeho epochálne vydanie gréckeho Nového Zákona — prvého vôbec, ktorý vyšiel tlačou — vydaného v Bazileji roku 1516.

Nikdy predtým oficiálne náboženstvo nebolo vo väčšom úpadku, než v druhej dekáde šestnácteho storočia. Zdalo sa, že všetka opozícia voči cirkvi zvonku i znútra vymierala. Na koncile v Ríme roku 1512 jeden z rečníkov povedal: „Te raz nikto neoponuje, nikto nie je proti.“ Mediciovský pápež Leo Desiaty vystúpil na pápežský trón v roku 1513 s heslom „Keď sme dosiahli pápežstvo, tak ho teraz užívajme.“ Pokoj kresťanského sveta zdal sa byť istý a záručený. Ale semeno obody bolo zasiate a žatva Reformácie bola na dosah ruky.

V októbri roku 1517, v mälo známej provincii ríše jedno prebudené a znepokojené svedomie povstalo na otvorený protest. Veľká náboženská revolúcia sa začala.

(Pokračovanie)
spr. mk

NEVIDÍM HO!

„Kteréhož neviděvše, milujete, kterežož nyní nevidouce, avšak v něho věřice, veselíte se radostí nevýmluvnou a oslavenu.“

IPt 1 ,8

Jeden nevříci kapitán chtiel pribi plavbě na moři pozlobit svého mladého vříciho přítele, který stál vedle něho na kapitánském můstku. Přinesl si daleko hled, neustále pozoroval oblohu nad sebou, čistil skla, znova zaměřoval k nějakému pomyslnému bodu vysoko nad horizontem. Svou horlivou činnost provázel zklamaným bručením: „A nevidím ho! Vůbec ho nevidím!“

„A co pořád chcete vidět?“ ptal se ho udílené mládik.

„Ale, dívám se co mohu, prohledal jsem už všechny mraky, ale Boha nevidím, ať dělám, co dělám...“ — popichl kapitán.

Mladý, ale Bible znalý křesťan pohovoril všeobecně: „To je v pořádku, pane kapitáne, vždyť ho ani nemůžete vidět!“

„Jak to?“ — rozhořčil se kapitán.

„V Bibli je totiž napsáno: Blahoslavení čistého srdce, nebo ONI Boha viděti budou! — Musel být mit také čisté srdce!“

I UČEDNÍK TOMÁŠ PO VZKŘÍŠENÍ PÁNĚ VIDĚLI A UVĚŘILI.“

„Dokud nevidím na jeho rukou stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“

Po osmi dnech mezi ně přišel Pán. A tu řekl Tomášovi:

„Polož svůj prst sem, pohled na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ A Tomáš odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh!“

Tu mu Pán Ježíš řekl: „Že jsi mne viděl, věříš. BLAHOSLAVENÍ, KTERÍ NE-

Drahý čtenáři, jak je tomu s tebou? Vždyť i ty se smíš radovat nevýslovou a vzešenou radostí — uvěříš-li jen jemu, ukřižovanému Spasiteli. Vždyť jeho ruce byly probity hřeby i kvůli tobě. Z boku probodeného kopím tekla krev k očistění i tvých hřichů.

Chceš vidět Boha? Pak musíš mít čisté srdece. A to neziskáš nikde jinde než u kříže Pána Ježíše v jeho odpouštějící lásce.

přípr. tp

CO UDELAŠ?

Když se blíží požární vůz se zapnutou sirénou, okamžitě uhýbáš z cesty, aby ses s ním nestřet. Svití-li na semaforu u křižovatky červené světlo, poslušně zastavíš a čekáš, až budeš mít zelenou. Víš, co by znamenalo nedbat na varovný signál. Naprostě stejně si budeš počítat u železničního přejezdu, kde klakson oznamuje příjezd vlaku. Když tě však varuje Bůh, abys unikl před jeho blížícím se soudem, žiješ si ihostejně dál, jako by se nic nedělo. Pro tebe Boží varování nic neznamená?

Rekne-li někdo o nějakém jidle, že je zkažené, neropakuješ se a vyhodíš je. Je-li vodní zdroj označen tabulkou, že voda je závadná, nepiješ ji. Když však Bůh, který je láiska, říká, že „odplata za hřich je smrt“ — zůstaneš dál ve svém hříšném způsobu života?

Jsi-li na střelnici, opouštíš na dané znamení co nejrychleji pásmo ohrožení. A když řekne Bůh: „Duše, která hřeší, zemře!“ — můžeš zůstat hluchý vůči tomuto varování?

Je-li někde výprodej nějakého zboží s výhodnými cenami, chceš této možnosti co nejvíce využít. Když však ti Bůh nabízí zdarma a bez jakýchkoliv podmínek věčný život jako dar své milosti, zdráháš se a říkáš: „Teď ještě ne! Možná později!“ Přitom je to mnohem důležitější než cokoliv jiného na světě.

Lidi posloucháš, dás na jejich dobré míněnou radu — proč nedbáš na Boha? To jsou důvody, proč lidé hynou.

A největším neštěstím je, že jsi-li lidé v domnění, že je Bůh mrtev — a to navzdory jasněmu prohlášení Bible: „Hrozné je upadnout v ruce Boha živého.“ (Žd 10:31).

Milý čtenáři — tentýž Bůh však chce, „aby všichni lidé spaseni byli“. Pro tvou záchrannu poslal svého Syna — Pána Ježíše. Přijmeš jej? Uvěříš mu? CO UDELAŠ?

NE TVOU PRÁCI, ALE TEBE

Bůh touží ne tak po tvé práci, jako po tobě samém, aspoň žádá si tebe mít dříve nežli tvou práci. Pán nemá zalíbení v práci těch, jejichž srdce Mu cele nenáleží. Nejdni snaží se „odbýti“ Boha nějakou službou, ale méně Jej milovati, — ale láska musí předcházet práci. Jsme povoláni sloužiti Pánu jako dítky a ne jako zjednaní a k povinnosti zavázani služové.

B. S.

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL

„To je Davidova kořist...“
1. Samuelova 30: 20

25

Tato slova patří k velmi rušné události Davidova života. Tenkrát ještě nebyl králem, naopak, byl štvancem, který si chtěl zachránit život před nepřátelstvím krále Saule. Protože byl udatný, shromáždilo se kolem něho hodně bojovníků. A všichni tito Davidovi přívrženci se svými rodinamialezli útočiště v městě Sicelechu.

Jednou po větší výpravě se David vrátil zpět do města. Ale hrůzal. Z města zbyly pouze doutnající trosky. Za jeho nepřtomnosti sem vtrhli Amalechitští, zmocnili se majetku, vyplenili město a ženy, děti a dobytek odvlekli pryč.

„David i všechn lid, který byl s ním, se dal do hlasitého pláče a plakali až do úplného vyslání.“ Ale pak najednou hněv bojovníků se obrátil proti jejich vůdci. „Davidovi bylo velmi úzko. Lid se domlouval, že ho ukamenuje.“

Jak strašnou osamělost musel v této chvíli prožívat David. Čteme však o něm úžasnou zprávu. „David však našel posilu v Hospodinu, svém Bohu.“ A v této nové síle začal pronásledovat své nepřátele. Část vojska jej opustila. Se zbytkem bojoval a vyrval Amalechitským nejen to, co mu uloupili, ale zmocnil se i jejich majetku. A když se vracej zpět, všichni se radovali a říkali: „To je Davidova kořist.“

KOŘIST SPASITELE

1. Ztracenou vypátrám

Tato slova jsou zapsána v knize Ezechiele (Ez 34, 16). Je to jakýsi bojový program Božího Syna: „Ztracenou vypátrám“.

Podobně to asi řekl David při pohledu na spoušť, způsobenou nepřítelem. Jak krásné bylo jejich město, než ho opustil. Leželo v hlubokém tichu zalito paprsky vycházejícího slunce. A teď — spoušť, bolest, slzy!

Tak je Siklag neboli Sicelech obrazem světa, který byl tak krásný, když vyšel z rukou Stvořitele. „A aj, všecko bylo dobré,“ říká Písmo. Byl to opravdu božský svět.

Ale pak přišla katastrofa. Bible ji nazývá prostě „pád“. A od těch dob je svět plný hořkosti, vin a zármutku. A dábel odvléká své zajatce pryč. Myslím si, že i ta nejhorší zvěrstva, která si dokázali Amalechitští vymyslet, byla jen dětskou hrou ve srovnání s hroznou satanovou tyraníí. Kdo z nás si přeje válku — a svět je plný bojů, a vražd! Všichni toužíme po lásce — a přitom se vzájemně mučíme. Jak často jsou u moci kalné vásňě, bezbožnost, lež a nenávist. Bible nazývá právem satana „bohem tohoto světa“.

Teď bych mohl uvést statistické údaje o rozvodovosti, o kriminalitě mládeže, o sebevraždách, o pohlavní nevázanosti... Ale podívejme se raději na svůj vlastní život! Pavel napsal v listě Římanům ofesen rozervanost svého vlastního života: „Nepoznávám se ve svých skutečích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávidím... Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci.“ Známe to také z vlastní zkušenosti?

David při pohledu na spoušť v Siklagu plakal. Jak velice dobře chápeme tyto slzy! A ještě mnohem více nás musí dojmout, když nám Bible ukazuje náznak Božích slz, které platí jeho ztracenému světu.

David se ale náhle vzchopil. A nyní smíme nahlédnout do světa věčnosti, kde přichází Syn k Otci se slovy: „Vypátrám ztracenou!“

Přechod Božího Syna ze světa věčnosti znamená zásadní zvrat ve prospěch

ztraceného světa. Tu se naplňuje zaslíbení: „Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva“ (Iz 60, 2).

2. Opuštěný bojovník

Podívejme se znovu na Davida, tohoto předchůdce Pána Ježíše. Je podivuhodné, že i tento příběh má některé rysy utrpení Páně. „Davidovi bylo velmi úzko“ — jak asi bylo Božímu Synu v propastné hrůze před jeho bojem. Vídíme, jak bojuje a modlí se v Getsemanské zahradě? „Lid se domlouval, že ho ukamenuje.“ V případě Pána Ježíše se lid nejen domlouval, že Pána zabije, ale svůj úmysl také uskutečnil. Jak volali tenkrát jednohlasně: „Ukříž ho!“

V našem příběhu je napsáno: David tedy vytáhl se šesti sty muži, které měl při sobě, a došli až k Besórkému úvalu, kde někteří zůstali. Mnoho jich nechal Davida na holičkách. Ale našeho Spasitele opustili zcela všichni. Stál v boji s mocí temnosti úplně sám.

Přistupme v duchu pod kříž Pána Ježíše, na místo, kde musel vytrpět svůj boj. Podívejme se na muže s trnovou korunou! Pohlédněme naň v nejhorší bitevní vřavě, jak volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ A slyšme jeho vítězné zvolání: „Dokonáno!“

Na kříži můžeme vidět mnoho: Naše smíření, odpusťení vin, Boží hněv a také spravedlnost vykoupených. Ale dnes — podle našeho příběhu — jde ještě o jednu zcela zvláštní stránku: David porazil Amalechity a vyrval jim uloupenou kořist. Stejně i Pán Ježíš na kříž zvítězil nad mocí temnosti, která zde vládla od dob pádu člověka. „Potřel hadovi hlavu“, nebo, použijeme-li jiného biblického obrázku: „vtrhl do paláce silného oděnce a odňal mu jeho kořist“ (viz L 11, 12,22).

Zajatci, ženy a děti z Davidova vojska pro svou záchrannu nemohli udělat nic. Boj o ně se stříhl bez jejich přičinění mezi Davidem a Amalechity. Podobně i boj o nás byl vybojován bez nás mezi Pánem Ježíšem a dáblem. A Pán Ježíš v této bitvě zvítězil. Sotva dovedeme pochopit pravý význam Golgaty!

3. Kořist!

Boj skončil, Amalechitští byli poraženi. V duchu si představují, jak David s mečem od krve vstupuje mezi osvobozené zajatce: „Tak a teď můžeme domů! Vítězství je naše!“ Myslíte, že někdo z těchto starců, žen a dětí se ustrašeně dívá po Amalechitských? Myslíte, že se rozmýšleli? Určitě nel!

Ale my tak někdy činíme! Boží Syn, pokryt krví svého boje na Golgotě, vstoupil mezi nás a zvěstuje nám své vítězství a naši svobodu. Smíme domů, k srdci nebeského Otce, kde nás čeká pokoj, radost a život. Ale co se to s námi děje? Nevěříme jeho poselství a dál sloužíme poraženým Amalechitským, sloužíme „světu“, jeho vásním a tím vlastně satanu. Anebo toužíme po svobodě, ale nehledáme ji u Božího Syna, u Pána Ježíše, ale někde jinde. Kéž bychom jen pochopili, co to znamená: „Ježíš Kristus přišel na svět, aby hříšné spasil.“

Představují si vítězný návrat Davidův domů. Kolem něho se tlačí veliký, radostný zástup. Tak i o Pánu Ježíši zpíváme v našich písničkách. A v tomto zástupu radujících se vykoupených chcí být i já, ať se děje cokoliv, ať si poražený „Amalech“ zuří podle své libosti. Pán Ježíš přece zvítězil!

W. B.

RECEPT:

Nepouštějte se do takových zábav, jež byste nemohli učinit předmětem svých modliteb a vyprošovat pro ně Boží požehnání. Modlete se před vaším odpočinkem a zotavením právě tak, jako se modlíte před započetím vaší práce.

MAMON NEPRAVOSTI?

MLADŠÍ SYN se dal natolik zmámit od otce získaným statkem, že upadl do rozmařlosti a prostopášnosti, na jejichž konci ho čekala největší hmotná a morální bída.

BALÁM byl natolik zmámen bohatstvím krále Baláka, až se zpronevěřil zjevnou neposlušnosti Bohu, na jejímž konci nalezl tragickou smrt.

GÉZI se dal zmámit bohatstvím Námana Syrského, že se neštítí ziskuchitivé lži, na kterou doplatil svým malomocenstvím.

JIDÁŠ ISKARIOTSKÝ byl natolik oslepěn svým měšcem, že se pro svou hanebnou mzdu nepravosti nestyděl zradit svého Misira a Pána.

Jak výstižný výraz „**mamon nepravosti**“. V samotných hmotných statcích — penězích není ovšem vlastní příčina zlého, ale v lidské slabosti, ve špatném vztahu člověka k nim. Kdo z lidí zůstává ušetřen tohoto pokušení hmotného bohatství, onoho zhoubného vlivu na lidské povahové vlastnosti? Proto jsou právě penze v lidském vědomí a zkušenostech tak často zprofanovány výrazy vyjadřujícími jejich kletbu. Jsou lidé vůbec schopni ve svém myšlení, cítění a snažení spojovat hmotné bohatství s něčím ušlechtilým a krásným? A přece:

Co se stalo s původními „mamony nepravosti“ u MATOUŠE? Tento celník opouští pod mocí Spasitelovy oslovující milosti nečistý zdroj svých příjmů a otvírá svůj dům chudým v čele s Nejchudším, jehož následuje.. (Mt 9, 9–11). Kletba jeho „mamonu nepravosti“ je zlomena a jemu se otvírá „konto nebeského pokladu“!

Podobně vidíme ZACHEA! Pod vlivem Spasitelovy lásky k zavrženým a pohrdaným hříšníkům jako je sám — rozdává chudým polovinu svého majetku a veškerou svou zjištěnou nepravost hradí poškozeným čtyřnásobně, jen aby dal výraz své radosti z největšího Bohatství, které vstupuje do jeho domu (L 19, 5–9). Kletba Zacheova „mamonu nepravosti“ je zlomena nezměrným bohatstvím vyššího řádu, proti němuž je to dřívější zcela bezvýznamný!

ZENA s alabastrovou nádobou velmi drahé masti s pomazáním hlavy Páně, právě tak jako MARIE z Betany s pomazáním jeho nohou prověřují životnost „mamonu nepravosti“ u Kristových učedníků! Ony ženy jsou čistý od kletby peněz tím, že si nenechávají pro sebe vůbec nic, ale všechno, co mají nejdražšího, dávají Pánovi. Tím je jejich bohatství oproštěno od všeho mámení, očištěno od všech nepravostí — a dostává se do věčnosti. To mají učedníci Páně pochopit a tomu se mají naučit od těchto žen.

Vidíme z toho, že jedině Pán Ježíš může promluvit své očišťující slovo do kletby „mamonu nepravosti“ tím, že svou Boží mocí změní porušené vztahy lidského srdce k hmotnému bohatství. Jedině on má k tomu zcela jedinečný lék — právě bohatství, které nám přinesl z nebe za cenu největší myslitelné chudoby na této zemi — bohatství Boží lásky, proti němuž jsou všecky naše hodnoty ničím!

Promluví do kletby mamoru nepravosti svých učedníků? Ovlivní svým Duchem jejich pohled u chrámové pokladnice, jejich smysl pro pravou věnu nejdražších mastí, obrátí jejich srdce k největšímu pokladu věčné ceny — k sobě samému a kráse Otcova srdce? Jaké je toto úžasné bohatství synovství, které je nám dáno za dědictví skrze smrt Božího syna zjeveného v těle a za spoludědictví se zmrtvýchvstalým a oslavěným Synem člověka...

Zatím to učedníci nechápu a jejich srdce lpí na hmotných statcích, jsou zatraceni svého „mamonu nepravosti“! Nemí divu, protože jejich dosavadní vzory — vůdci izraelského národa jsou lakomí farizeové a přední kněží. Ti shromažďují všechny hmotné i duchovní hodnoty a výsady jen pro sebe, žárlivě si je střeží a suverénně se jimi honosí. Doslova „mamonari“ ve své lakotnosti a opájejí se svým bohatstvím! Jsou bohatí na statky tohoto světa, které dovedou vylákat na

důvěřivých zbožných lidech a pohrdají všemi chudobnými jako nějakými rozmarilci, kteří „nedovedou hospodařit“. Jsou bohatí na duchovní statky osobní spravedlnosti ze zákona — a odsuzují „zločečný lid, který nezná zákona“, pohoršujíce se nad každým, kdo by se stykem s hříšníky a publikány „zahazoval“! Jaká rozmarilost v utrácení duchovních hodnot a „zlehčování zákona“, když si „onen Nazaretský“ dovolí jít s hříšníky a publikány, ba dokonce jim i hříchy odpoutštět, čímž si svatokrádežně osvojuje božskou moc! Není lehké pro učedníky odolávat této autoritativní moci, vládnoucí židovskou školou a udržující si respekt i vlaadařů všemocného Říma. Židovský „mamon nepravosti“ představuje obrovskou sílu a zkoušku pro učedníky, v níž neobстоjí — aby se v onu noc všechni nad svým Pánem nepohoršili a jej jako pastýře neopustili v jeho největší lidské nouzi!

Vůdcové lidu jsou dokonale omámeni záměrou hodnot co do účelu a funkce a otroky nepravosti svého vyhraněného sobectví a pýchyl! Jaký to hrozný mamon nepravosti! Pochopí ještě lásku Boží k sobě ve varovných slovech Pána Ježíše? Ne! Oni přece žádný mamon nepravosti nevlastní a žádné přátele si z něj dělat nepotřebují (alespoň ne z těch ubohých dlužníků — ale úplatkářství mocných je přece výnosný diplomatický obchod, kterému ve svém vlastním zájmu bez rad „Nazaretského“ již dálno velmi dobré rozumějí)!

Tak nádherné podobenství v L 16 a napomenutí svého Krále v podivuhodné formulaci „činění přátel z mamonu nepravosti“ ani v tak závažném připomenu lepšího chování „synů světa“ nad „syny světla“ nejen nepochopili, ale odbyli úsměškem...

Vlastní řeč Páně a její výklad je zaměřen k Židům v rámci zvěstovaného „evangelia království“ a jedná se v ní o mesiánský úkol „vysvobození lidu z hříchu jejich“. Nejde tu ještě o zjevení „tajemství církve“ a jejích vlastních výsad. Proto třeba vidět v „synech světa“ nevědoucí a nevidoucí pohany a v „synech světla“ syny izraelské, kteří jsou právě tak na „široké cestě do zahynutí“ a potřebují přijmout jako **synové světla** zaslíbené SVĚTOVÉ SVĚTA právě tak jako i oni vzdálení **synové světla**! Jaká to tragedie, když Pán musí Židům ve svých podobenstvích dávat za příklad Samaritány a pohany, jimž opovrhují! Rozmarilý šafář i se svými nekalými manipulacemi je svobodnější ve svém vztahu k „proklatým penězům“ než lakomí jeho žalobníci a rádoby „lepší šafáři“! Dovede nakonec s „mamony nepravosti“ zacházet daleko lépe se svým smyslem pro dlužnickou solidaritu než lakomci, kteří nedopřejí z pánova majetku nikomu nic pro své tvrdé a bezohledné srdce! **Solidarita rozmarilého šafáře přes všecko jeho osobní prospěchářství je přece jen jistým průlomem do lidského zotročení penězi a cestou k ušlechtilejšímu způsobu myšlení!** To přišel náš Pán probudit v lidských srdcích, aby byla konečně přístupnější královskému zákonu lásky u jeho učedníků. **Otzáka zahynutí** má v této souvislosti svůj přirozený dopad pro nevěřící Židy, kteří jako „synové světa“ vezmou daleko větší odsouzení pro završení Světa la samého. Co je platné jejich „světlo“ bez srdce? Nemí nakonec „slepý pohan“ se srdcem na tom lépe? Tak jsou v napomenutí Pána Ježíše „synové světa“ prozírávější ve svých praktických životních otázkách než pyšní „synové světla“. Oni si nesou do věčnosti přece něco lepšího, co si zde rozsívali při své nevědomosti — aspoň v troše lidského tepla, kdežto tito „osvícení“ přes všecky projevy Boží příznivé nenaleznou na věčnosti ani to!

Věčný stan (L 16, 9) — přesto, že je věčný, je a zůstává pouhým stanem — neúplným a nikdy plně neuspokojivícím provizoriem nekonečného putování bez spočinutí v cíli. Ano — i takový je úděl ve věčnosti bez Boha! Jen u Otce nebeského, v jeho domě, jsou právě příbytky a k těm byl Izrael povolán, leč, žel, zrekli se sám nezbytné Cesty, Pravdy a Životu! Vejde tedy aspoň do „věčných stanů“ pohanské moudrosti“ pro svou lidskost a přístupné srdce!

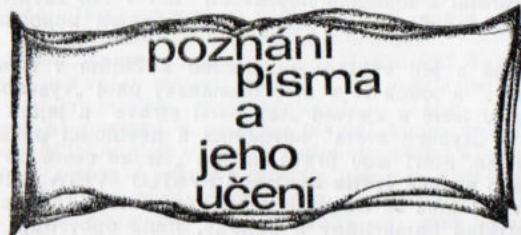
Zásada věrnosti (L 16, 10–12) v mále, i v nepravém a v cizím mamonu! Jaké to stupňování daru Boží milosti a jaké to osudové zásadní rozhodnutí vrcholné odpovědnosti v onom „**BUD A NEBO**“?! (v. 13)

Nic neopravňuje člověka ke **komplexům** se závistí, hořkostí a vzpourou, ani

k pýše s bohorovnou nadřazeností, pohrdáním druhými a vynášením rozsudků! Nikdo nemá a ani nemůže mít vliv na „velikost“ či „malost“ svěřeného shury, ale každý má odpovědnost za to, jak se svěřeným nakládá a co s ním „velkého“ či „malého“ udělá! Zda z toho udělá onen „mamon nepravosti“ k sebekultu pýchy a sobecké bezohlednosti nebo pravé bohatství tím, že rozdá sebe sama se vším, co má — věda, že NIC není a NIC nemá, co by nebylo Boží, vlastnictvím jeho Pána. Jde tedy o nejvyšší věrnost v „cizím“ —jenže toto CIZÍ nemůže zůstat trvale CIZÍ tém, které nebeský Otec ve svém Synu povolával.

Jaká nádhera evangelijních podobenství! Byť se týkala především „zahynulých ovcí izraelského domu“, stávají se posléze převzácným pokladem Ducha svatého pro ozdobování nevěsty Pána Ježíše Krista, k brzkému dni setkání! Nemá snad ani údům církve co říci rozvažované slovo Páně, když se ucházel o srdce těch svých uprostřed všeobecné tvrdosti? Je srdce církve posledních časů a všech jeho údů — tvoje i moje — tak „masité“ a „popsané zákonem Boží lásky“, aby bylo čisto „mamonu nepravosti“, jako bylo srdce MIFIBOZETA, když po svém oženění zrádným a nešlechetným Síbou nemá smysl pro nic jiného než pro blažený chvalozpěv čisté radosti z oslavě svého nepřekonaného a nepřekonatelného pána a krále? (2S 19, 30)!!

KK

(Dokončení)

XI. Naděje věřících a celé církve

Bezprostřední, přítomnou, obžívající a „pročistující“ nadějí věřících — celé církve — je zaslíbený příchod Pána Ježíše pro svou církev. Nový zákon nás poučuje, že při tomto podivuhodném jevu v nových tělích „vstanou“ ti, kdož jako věřící znovuzrození lidé zesnuli („mrtví v Kristu“) a ti kdož se z nich toho dožijí, budou proměněni v nová těla („pozůstavení živí“) a obě tyto skupiny budou současně uchopeny svému Pánu v ústřety do vyšších sfér („zachvácení do oblak“, abychom navždy zůstali u něj). Takové očekávání je inspirováno novozákonními zaslíbeními Božího slova. Po vychvácení Církve z zemské oblasti (tj. po tzv. „prvním vzkříšení“) nastane ještě „druhé vzkříšení“ těch, kteří nepřijali svou spásu v Kristu, když přijde se všemi svými svatými k soudu na tuto zemi. Lidé zemřelí bez Boha budou mít díl na druhém vzkříšení k poslednímu soudu před „velkým bílým trůnem“.

„Aj tajemství vám pravím: Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměněni budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměněni budeme“ (1K 15, 51–52).

„Nebo sám ten Pán se zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s trouhou Boží sesoustoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětrí, a tak vždycky se Pánem budeme“ (1Te 4, 16–17).

„Tak i Kristus JEDNOU jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů; po druhé bez hřachu ukáže se těm, kteří ho čekají k spasení“ (Žd 9, 28).

„Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj ten, kterýž přijíti má, přijde, a nebudet meškat!“ (Žd 10, 37).

„Blahoslavený a svatý, kdož má díl v prvním vzkříšení. Nad těmif ta druhá smrt nemá mocí“ (Žj 20, 6).

„Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě“ (Ko 3, 4).

„Nevíte-liž, že svati svět souditi budou“ (1K 6, 2)?

„Jiní pak mrtví neožili, dokudž by se nevyplnilo těch tisíc let... I viděl jsem trůn veliký, bílý... I viděl jsem mrtvé, malé i velké, stojící před obličejem Božím a knihy otevřeny jsou. A jiná kniha také jest otevřena, to jest kniha života, i souzeni jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých. A ten, kdož není nalezen v knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého“ (Zj 20, 5.11–15).

„Prosíme pak vás, bratří, skrze příští Pána našeho Jezukrista a naše shromáždění v něj, abyste se nedali rychle vyrážeti z mysli, ani kormoutiti, buď skrze ducha, buď skrze řeč, neb skrze list, jako od nás poslaný, jako by již nastával den Kristův“ (2Te 2, 1–2).

XII. Církev Ježíšova a Izrael

Věříme, že je nutné rozlišovat jasně církev Ježíšovu jako Boží lid nebeský a Izrael jako lid Boží zemský. S tím také logicky souvisejí nebeská požehnání pro novozákonné církev a zemská požehnání pro obnovený a navrácený lid Izraelský. Izraeli daná zaslíbení vztahujeme na sebe pouze duchovně v obranném smyslu, vědouce, že jako příslušníci Církve jsme účastníci ne zemského, ale nebeského povolání v Kristu, které Izrael nepochopil a nepřijal. Teprve ostatek Izraele v procesu velkého soužení, které na něj ještě čeká, přijde k poznání svého Mesiáše — v jimi zavřeném, ale Bohem oslageném Ježíši Kristu. Proto Církev nehledá na zemi své časné hmotné bohatství, ani slávu a čest, ale vzdává se svých zemských nároků a práv po vzoru svého Pána pro svědectví jeho bohatství lásky, jeho cti poslušnosti a jeho slávy spravedlnosti, pravdy a pokoje. Není to tak těžké, když víme, že všecko toto máme připraveno v něm samém v nebesích věčně! Jak tragický je celý zápas Izraele o zemská požehnání, pro která zůstali slepými pro nejchudšího ze všech lidských synů — pro Syna člověka, nepoznavše čas svého navštívení Synem Božím! A stejně tragický ve svém průběhu i důsledcích je zápas lidstva pouze o hmotné, časné hodnoty!

„A protož bratři svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujete apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše...“ (Žd 3, 1).

„Kterýž spasil nás (náš Pán) a povolal povolání svatým, ne podle skutků našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věků. Nyní pak zjevené skrze příští spasitele našeho Jezukrista, kterýž zahladil smrt, život pak na světlo vyvedl, i nesmrtnost skrze evangelium“ (2Tm 1, 9–10).

„Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. O svrchní věci pečujte, ne o zemské. Nebo zemřeli jste a život vás skryt jest s Kristem v Bohu. Když se pak ukáže Kristus, život náš, tedy i vy ukážete se s ním v slávě“ (Ko 3, 1–4).

„Pročež ztupeni jsou smyslové jejich (Židů). Nebo až dodnes ta zástěra v čítání Starého Zákona zůstává neodkrytá; nebo skrze Krista se odnímá. Protož až dodnes, když čten bývá Mojžíš, zástěra jest položena na jejich srdci. Než iakž by se obrátili ku Pánu, odňata bude ta zástěra. Nebo Pán jest Duch ten, a kdež jest ten Duch Páně, tu i svoboda“ (2K 3, 14–17).

„Ano i oni (Židé), jestliže nezůstanou v nevěře, zase vštípeni budou. Mocenť jest zajisté Bůh zase vštípiti je“ (Ř 11, 23).

„Neboť nechci, bratři, abyste nevěděli tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří), že zatvrdilost z částky přihodila se Izraelovi, dokudž by nevešla plnost pohanů. A tak všecken Izrael spasen bude, jakž psáno jest: Přijde ze Siona vysvoboditel, a odvrátí bezbožnosti od Jákoba“ (Ř 11, 25–28).

XIII. Vztah k organizacím církve a „dílu Páně“

Jak velikou odpovědnost máme před tváří Boží za světlo, které nám dal Bůh

ve svém milém Synu Pánu Ježíši Kristu! A jak jsme mu vděčni za prostý nefornální bratrský způsob shromažďování bez organizačních forem a rozlišování na „kleros a laiky“, za nádhernou pravdu o všeobecnosti kněžství! Cítíme svou povinnost sloužit tím, co nám dal Pán ze své milosti, svým bližním bez rozdílu — s vlastelnou zvěstí jasného evangelia Pána našeho Ježíše Krista svým neobráceným přátelům i nepřátelům a praktickou službou účinné lásky všem spoluvykupeným. Jsme v zásadě proti všem denominacím přehradám rozdělujícím Boží lid organizačně i ve věroučných jednotlivostech, popřípadě zvyklostech v praxi pobožnosti, neuzavíráme se z tohoto důvodu bratrskému obecenství se všemi upřímně smýšlejícími věřícími znovuzrozenými lidmi. Cítíme naopak, zejména v této poslední době období Boží milosti více než kdy jindy vzájemnou potřebu výměny duchovních darů a zkušeností v díle Páně se všemi věřícími bez zřetele k denominacím hranicím, ovšem při plném vzájemném respektování míry světla od Boha nám daného. Za něj neseme každý svou odpovědnost věrnosti. Duch Kristův přitom vyučuje jakýkoliv pocit nadřazenosti, přečeňování či podceňování, nebo dokonce odsuzování kohokoliv kýmkoliv z Božích dítek — vždyť ze zkušenosti víme, že i „skrze ústa nemluvnětek“ bývá oslavěn Bůh, dává často svá napomenutí i zahanbení skrze nevěřící lidi tohoto světa v tak mnohých věcech. Může si použít i „němě oslice“ k usměrnění svých vyznavačů (4M 22, 28). Zejména v oblasti práce na záchrane hynoucích hříšníků je třeba té „aliance“ a „ekumenie“ k níž nás vede Duch svatý v rámci rozvoje a rozšíření misijní činnosti a ne tělesných, organizačních a diplomatických snah o „sjezenocen křesťanů“, které vyvolávají u moha upřímných Božích dítek nedůvěru a oprávněnou kritiku pro zjevné odstupování od jasné poznaných a závazných Božích pravd.

Naše bratrské hnutí je a musí zůstat především misijním hnutím, nemá-li ztratit právo na svou existenci, hnutím svědeckým, nemá-li být „pohnuto jeho svěcenem“, hnutím posvěcení, nemá-li ztratit svou duchovní sílu!

Kéž nezůstane pouze u našeho poznání „čistých biblických pravd“, v nichž lze též snadno „spokojeně usnout“, upadnout do pohodlného náboženského formalismu, ale kéž jimi provane Duch svatý celé naše srdce a praktický život.

připr. -zd

Splněná proroctví o Pánu Ježíši podle sv. Jana

Bude Božím Synem	Ž	2,7	1, 14,8
Bude ze Židů	1M	49, 10; Iz 11, 1	4, 21—26
Bude mít předchůdce	Mal	3, 1; Iz 40, 3	1, 23
Vstoupí do chrámu	Mal	3, 1	2, 13—17
Bude plný horlivosti	Ž	69, 10	2, 17
Bratří ho odmítou	Ž	69, 5	7,5
Pojede na oslátka	Za	9,9	12, 12—16
Židé jej budou nenávidět	Ž	69,5	15, 24—25
Přítel ho zradí	Ž	41,10	13, 18—21
Ruce a nohy mu přibijí	Ž	22,17	19, 18—20, 25
O oděv budou losovat	Ž	22,19	19, 23,24
Nabídnu mu ocet	Ž	69,22	18, 29,30
Kost nebude zlámaná	2M	12, 46, 4M 9, 12	19, 32—36
Bude vzkříšen	Ž	16, 10; Oz 6, 2	20, 1—16

-mo

OZNAMILI příchod Krále
CHYSTALI — paláce
recepce
slavobrány

oslavné chóry
skvělé řeči
velkolepé akce
zkrátka — o v a c e

PŘÍSEL leč nepozorován
protože chud
v rouše poutníka

NEMĚLI — místa
ani pokrmu
natož písň chval

ODMÍTLI
nízkými
příkrými a
urážlivými slovy
nenávisti
kletby
a zavržení

JEN
pohrdaný pastýř
dal mu svůj chlév
chudý duchem
svou skývu chleba
nevěška
své hořké slzy
celný
své černé srdce a svědomí
a všichni hříšníci
mzdu svého prokletí
na jeho cestu k hrobu
TAK ODEŠEL potupený Král
a dodnes ještě
n e p o z n á n ?

HLE!
OPĚT PŘICHÁZÍ!
Teď v majestátu své moci
slávy
a nezměrné krásy

ignoruje domy zbožnosti
s jejich skvostnými tabulemi
n e m á z á j e m o ř ě č n í c k é
tirády velkých sálů

o slavnostní
přehlídky čestných gard svých
přehorlivých citelů
n e n i z v ē d a v na inflaci
nabubřelých slov a gest
či uměleckých produkci

POCTÍ JEN
prostinké pastýře
kteří měli srdce

ZBOHATÍ
chudé duchem
kteří nepřestali doufat

POZVEDNE
nevěstky
které dovedly milovat

PŘIJME
celníky
kteří pohrdli mamonomem

OSLAVÍ
tiché a pokorné srdcem
duchovní proletáře
kteří nemají vůbec NIC
jen své zkroušené srdce
Jen pro všecky takové
má Král svou náruč
otevřenou
a odpočinutí své přízně

Můj Králi — Pane
kde jsem?
kde tě vlastně čekám?
kde mne vůbec najdeš
až zase přijdeš?

Kk

(Paronomasie na doslov pro mne a pro tebe:
„Když jsem se sám jen celý život pásil
místo abych tvoje ovce pásil
zda jsem už tvůj první příchod nepropásal
můj Pane a Králi?“)

vodcovia božieho ľudu

V súčasnosti okrem hľadania Božej vôle v iných otázkach usilujeme sa v našich kruhoch aj o vyjasnenie situácie v oblasti nadmieru dôležitej: v otázke starších zboru. Z Písma poznávame, že Božie kráľovstvo nie je demokratiou a teda ani starší zboru nemôžu byť ustanovení voľbou či hlasovaním. Ale na druhej strane akosi príliš sme sa uspokojili len s týmto biblickým poznáním — a tak nám starší zboru často chýbajú. Nemáme systematickú výchovu ku staršovstvu v zmysle 1Tm 3, 1, nevybojujame modlitebné zápasy o to, aby ich Duch svätý ustanovil. Mnohí bratia, ktorí majú na staršovstvo predpoklady a splňajú biblické kritériá, sa mu z rôznych dôvodov vyhýbajú. A tak nezastupiteľná úloha starších sa v živote zborov často nahrádza službou tých bratov, ktorí staršími nie sú a ani nemôžu byť.

Obzvlášť mladá a stredná generácia našich veriacich túži po pokroku v uvedenej otázke a aj táto úvaha chce byť vyzvou k modlitbám o prejav Božej milosti a jeho svetlo pre konkrétné a praktické riešenie v našom obecenstve ako celku i v jednotlivých miestnych zboroch. Na strane druhej chce článok rozšíriť nás obzor v tejto veci a pripomenúť, že Božie Slovo neupravuje len nás vzťah k starším zboru (grécky: presbyteros a episkopos), ale aj k vodcom (grécky: hegumenoī). Napríklad v rámci jedinej kapitole (Židom 13) sa píše o tom trikrát:

v. 7: Pamätajte na svojich vodcov...
v. 17: Poslúchajte svojich vodcov...
v. 24: Pozdravte všetkých svojich vodcov...

Ked je niečo v Božom Slove uvedené me vynechať Mojžiš. Aj keď takýto „ti-

viackrát, je to významné a zasluhuje si našu mimoriadnu pozornosť. Tá je možno v tomto prípade trochu oslabovaná kralickým prekladom, ktorý má vo v. 17. a 24. výraz „správce“, i keď to nie je ničim opodstatnené a všetky ostatné domáce preklady uvádzajú tu v súlade s gréckym originálom to isté slovo ako vo v. 7, t. j. „vodca“. Možno sme tiež záporne ovplyvnení kralickým a Roháčkovým prekladom Mt 23, 10: „Ani sa nenazývajte vodcami, lebo jeden je váš vodca, Kristus“. Ale grécky originál tu má iné slovo („kathēgetes“), ktoré Žilka, Petrú, Luther a ďalší správne prekladajú „učiteľ“.

Ak sa otázkami postavenia a úlohy starších zboru aj zaobráime, postavením a úlohou vodcov bud len veľmi málo, alebo vôbec nie, prípadne ich — trochu zjednodušujúcim spôsobom — zaradujeme do jednej kategórie. Pravdu je, že Nový zákon celkove hovorí podstatne viac o starších než o vodcoch. Snáď už len Lukáš 22, 26 doplňuje pokyny pre vodcov novozákonného Božieho ľudu: „...ale väčší medzi vami nech je ako mladší a vodca ako služobník“.

Ked sa teda okrem citovaných veršov chceme dozviedieť viac o úlohe vodcov, iste neurobíme chybu, ak sa zameriamme na vodcov starozákonného Božieho ľudu. V našich prekladoch Biblie ich je menovaných viac, ale len u niektorých je v gréckom preklade Starého zákona uvedené slovo, ktoré je predmetom našich úvah („hegumenoī“): Dávid (1S 25, 30), Šalamún (1Kr 1, 35), Ezechiáš (2Kr 20, 5) a niektorí ďalší.

Pri úvahе o vodcoch ale ďalšo môžeme vynechať Mojžiša. Aj keď takýto „ti-

tu“ mu je daný v Biblia len nepriamo patrí to k najcitlivejším otázkam vodcovstva.
4. Vodca si dá poradí (2M 18, 13—24). Je veľmi dôležité nájsť správnu hranicu medzi hore uvedenou pevnosťou v jednaní s ľudmi a medzi nutnosťou venovať pozornosť návrhom či radám ľudí, poverených vedením. Mojžiš ustanovuje starších a bola to vec veľmi prospešná. Vodca nevidí len seba, ale prijíma aj múdrost od tých, ktorí spolu s ním zápasia o poznanie pravdy. Je to ďalšá cesta, prinášajúca mnoho zratoval, ale nie je možné zotrvať na vyššaných chodniskoch.

5. Vodca je účinným modlitebníkom za veci Božieho ľudu (2M 8, 26; 27; 2M 17, 4; 4M 12, 13). Ľudská rada je cenná, ale Božia nenahraditeľná — obzvlášť pre vodcu. Množstvo vypočutých modliteb je udivujúce, ale skutočnosť, že Boh „hovoril Mojžišovi tvárou v tvár, tak ako hovorí ľovek so svojim priateľom“ (2M 33, 11), ukazuje na maximálnu úroveň vzájomného vzťahu. A na chváloverečenia a chválospevy Mojžiš tiež nezabúda!

6. Vodca sa obetuje za tých, ktorí sú mu zverení (2M 32, 32). To je to „vydávanie počtu“ (Žd 13, 17), keď vodca voči ostatným nestojí vo vzťahu „ja“ na jednej a „oni“ na druhej strane. Od obecenstva, ktoré je mu zverené, sa neoddeluje, ale sa stotožňuje. Vodca musí poznáť cenu každého brata či sestry, každého ľoveka.

7. Skrže vodcu dáva Boh svojmu ľudu normy pre život (2M 24, 12; 2M 15, 25 — nové preklady). Boh mohol zvoliť aj iný spôsob, akým by zjavil svojmu ľudu zákon a iné nariadenia a predpisy — ale používa si na to Mojžiša, ktorý súčasne Boží zákon reprezentoval. Aj v zložitej modernej dobe potrebuje Boží ľud pre praktický život duchovné normy a usmernenia, ktoré sa priamo z Biblie nedajú prečítať, ale môžu byť Bohom zjavení prostredníctvom vodcov.

8. Vodca zabezpečuje plnenie odkazu otcov (2M 13, 19). Starostlivosť o Jozefove kosti po celú dobu namáhavého putovania púšťou asi nebola ničím príjemným a iste sa aj proti tomu našlo dosť reptačiek. Ale Mojžiš a po ňom Jozua verne splnili dané slovo. Autoritu

získala len ten, kto uznáva inú autoritu, to zodpovednosť predovšetkým vodcov. preto aj vodca je zodpovedný za pravdivé, neskreslené odovzdávanie odkazu svojich predchodcov.

9. Vodca systematicky vychováva svojho nástupcu (2M 33, 11; 4M 11, 27—29; 5M 31, 7; Joz 4, 14). Je to mimoriadne poučné a požehnané, sledoval Jozuov život po boku Mojžiša. Žiadny náhodný výber na poslednú chvíľu či zbavenie sa zodpovednosti výhovorkou, že otážka budúcich vodcov je Božia záležitosť — ale systematický dlhodobý proces a zácvik vo všetkom potrebnom tak, aby prevzatie vodcovstva bolo bezproblémové a prinieslo Božiemu ľudu úžitok.

10. Vodca píše dejiny Božieho ľudu (2M 17, 14). I to patrí k poslaniu vodcu — pravdivo zachytí priebeh dejín a udalostí, aby bolí k dispozícii vtedy, keď ich už nemôže rozprávať sám. Pravdivé zaznamenávanie udalostí života Božieho ľudu môže priniesť dosť hnevú a roztržiek, ak sa do neho primiešajú subjektívne názory ľudí. Biblia ale svojich hrdinov neprikrášľuje a píše o nich plnú pravdu. Nech je tento spôsob písania dejín vzorom aj pre nás — a je

11. **Vodca nemôže počítať s výnimkou** (4M 20, 12). Boh svojich vodcov nezvýhodňuje, ako sme na to zvyknutí z civilného života. Dobrým vedúcim sa všeličio prepáči, nad mnohým „zazmúria obidve oči“ — ale Boh je spravodlivý a z tohto hľadiska ani svojich vodcov neuprednostňuje.

12. Vodca nehľadá vlastnú slávu (2M 34, 29; 5M 34, 6). Slávu dáva vodcovi Boh, ale on o nej nevie, vidia ju ostatní. Naväčšou slávou pre Mojžiša bolo, že ho pochoval sám Boh, takže nebol známy ani jeho hrob — aby nebol falšne uctievany, aby jeho pamiatka nebola znehodnocovaná povrchom oslavou bez pochopenia zápasu, ktorý celý život viedol — to všetko by vyprázdnilo myšlienku vodcovstva.

Na začiatku tohto článku uvedený verš Žd 13, 7 občas citujeme, keď spomíname na bratov Křesinu, Zemana, Sírackého či iných, ktorých život či službu si vážime a s úctou ich zaraďujeme do kategórie vodcov. Ale verše 17. a 24. v tej kapitole nám jasne hovoria, že nejde len o minulosť. Vodcovia Božieho ľudu majú byť živou skutočnosťou

- 8,3—5 — iný anjel hodil na zem kadidlo s ohňom z oltára, a povstali hlyasy, hromy, blesky, zemetrasenie,
8,6—7 — prvý anjel zatrúbil a nastalo krupobitie a oheň,
8,8 — druhý anjel zatrúbil a ako veľký vrch horiaci ohňom bol hodený do mora,
8,10 — tretí anjel zatrúbil a padla veľká hviezda horiacia ako fakla na tretinu vód,
8,12 — štvrtý anjel zatrúbil a došlo k zmenám v kozmickom priestore,
9,1 — pri zatrúbení piateho anjela padla hviezda na zem, ktorá otvorila studnicu pripasti a vyšiel dym ako z veľkej pece,
9,13 — pri zatrúbení šiesteho anjela boli rozviazaní ďalší 4 anjeli, výsledok ich pôsobenia bol oheň, dym a sira [v. 18],
10,1 — silný anjel mal tvár ako slinko a nohy ako ohnivé stĺpy,
11,15 — od zatrúbenia siedmeho anjela začalo „tretie beda“,
16,1n — opäť vidíme sedem anjelov, ktorí vylievajú na zem sedem čiaš hnevú. Keď takto prejdeme knihu Zjavenia, ukáže sa nám súd ako „ohnivá pece“, v ktorej zaznieva pláč a škrípanie zubami (6, 16; 9, 6; 9, 10; 9, 18; 14, 11; 16, 2; 16, 9; 16, 10—11; 18, 8.18; a ī.).

2. Pláč a škrípanie zubami v podobenstve o sieti (Mt 13, 50)

Ako predívne toto podobenstvo súhlasí s predchádzajúcim o kúkoli. Opäť je reč o skonaní sveta, keď anjeli „vyjdú“ — teda budú poslaní — a oddelia zlých spomedzi spravodlivých a uvrhnú ich do ohnivej pece, v ktorej bude pláč a škrípanie zubami.

V oboch podobenstvách činnosť anjelov je sústredená na vyberanie toho, čo je zlé. Dobré zostáva — na poli a v sieti. Tieto podobenstvá nehovoria o vychátení cirkvi k Pánovi, pretože:

- bude tu veliteľský povel Pánov,
- hlas archanjela a nie mnohých anjelov,
- trúba Božia (nie je napísané, kto bude trúbiť — 1K 15, 51 a 1Te 4, 16),
- cirkev bude zo zeme vzata a tí, čo zostanú, prejdú súžením, v ktorom opäť bude delenie.

3. Pláč a škrípanie zubami v podobenstve o kráľovskej svadbe (Mt 22, 13)

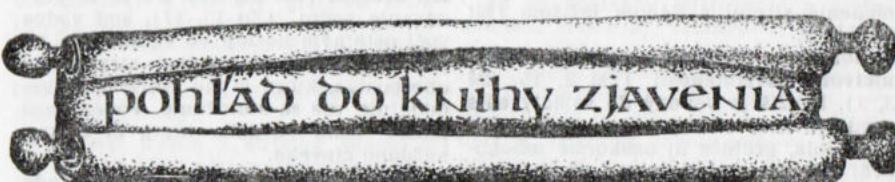
Aj po vychátení cirkvi bude zvestované evanjelium. To už nebude súdobé „evanjelium nášho Pána Ježiša Krista“, ale opäť obnovené **evanjelium kráľovstva**, ktoré bolo prerušené Židmi, keď svojho Mesiáša — pravého Kráľa — zavrhlí (R 11, 25—36).

V Zj 7, 4—8 čítame o zapečatených 144 000 služobníkoch svojho Boha a o veľkom nespočetnom zástupe v dlhom bielom rúchu s palmami z každého národa, zo všetkých pokolení, ľudí a jazykov — ktorí prišli z veľkého súženia a oprali svoje rúcha a zbieľili ich v krvi Baránkovej ...

Aká to bude „svadobná hostina Kráľova“ na tejto zemi! Pre túto skutočnosť platí nielen to vzácne zasúlbenie pre „požehnaných od Otca“, ktorí budú dedične vládnuť pripraveným kráľovstvom, ale aj súd pre všetkých neverných vo zmysle večného zatratenia (pozri Mt 7, 21—23 pre Židov, a Mt 25, 31—46 pre národy).

Aký je to rozdiel od „svadby Baránkovej“, ktorá je na nebesiach, a pre ktorú sa pripravuje na tejto zemi nevesta — cirkev! Áno, jej údy — účastníci nebeského povolania, budú prenesené k nemu a on príde im v ústrety ako Izák Rebeke ... Aj pred touto „nebeskou hostinou“ bude „súd“, ale ako hodnotenie toho, čo sme pre Pána na tejto zemi vykonali, súdna stolica Kristova, kde už nikto nebude odsúdený do večného zatratenia (1K 5, 6—11, 1K 3, 13—15).

V knihe Zjavenia je veľmi často napísané, ako anjeli vykonávajú súdy a „vrhajú“ ľudí do ohnivej pece súženia:

Minule sme si pripomenuli, že proroctvo budúcich udalostí nie je zapísané iba v knihe Zjavenia, ale aj v ďalších biblických knihách.

Teraz sa pozrieme iba do knihy, ktorá zaznamenáva mnoho slov Pána Ježiša pre budúcnosť. Je to evanjelium podľa Matúša. V tejto knihe je šesťkrát uvedené „pláč a škrípanie zubami“: 8, 12; 13, 42.50; 22, 13; 24, 51; 25, 30. Vieme, že aj čísla v Písme majú hlboký duchovný význam. Šesť je „číslo ľloveka“, Pán Boh ho stvoril šesť deň. To, že šesťkrát Pán Ježiš podľa Matúša vyslovil za rôznych okolností alebo v spojitosťi s rôznymi príbehmi tiež slová, má nám pripomenúť súd nad ľovekom ku koncu 6. veku (eónu). Pozrieme sa bližšie na jednotlivé súvislosti Pánových slov.

1. Pláč a škrípanie zubami v podobenstve o kúkoli (Mt 13, 42)

Pán Ježiš v tomto podobenstve jasne hovorí o „skonaní sveta“, keď anjeli budú zbierať najprv „kúkol“, to znamená tých, ktorí páchajú neprávost, uvrhnú ich do „ohnivej pece“, v ktorej bude pláč a škrípanie zubami. Po tomto očistení zeme nastane doba, v ktorej sa „spravodliví budú skvieť ako slinko v kráľovstve svojho Otca“.

7,1 — Štýria anjeli na štyroch uhloch zeme,

4. Plač a škrípanie zubami v prípade zlého sluhu (Mt 24, 51)

Slová Pána Ježiša zaznamenané v 24. a 25. kapitole Matúša sú zvláštne. Mnohé z nich nájdeme v knihe Zjavenia. Pripomína učeniskom, aby bdeli, lebo nevedeli, v ktorú hodinu a v ktorý deň príde ich Pán. Je to prorocká reč k starozákonnému Božiemu Iudu, ktorý by mal po vychvátení cirkve čakaf svojho Pána. Mnohí z tohto národa budú verní „zostatok“, aj keď za to budú musieť trpieť. Ale budú aj takí (a z iných miest Písma smeieme usudíť, že to bude viac ako polovica), ktorí nebudú verní a nesplnia zverenú úlohu. Zahynú spoločne „s pokrytiami“, s tými, ktorí boli v podobenstve o kúkoli a sieti označení ako „zlí“.

5. Plač a škrípanie zubami v príbehu o hrivnách (Mt 25, 30)

Opäť ide o neužitočného sluha, ktorý nesplnil svoje poslanie. Často aplikujeme tento príbeh aj na rozdávanie hrivien vykúpeným v cirkvi Pánovej, ale to nemôžeme považovať za výklad Pánových slov. Mnohí veriaci budú spasení „skrzes oheň“, všetko čo robili, zhorí ako drevo a slama. Ale nebudú „vyhodení von, kde bude pláč a škrípanie zubami“.¹

6. Plač a škrípanie zubami podľa Mt 8, 11–13

Tieto slová Pána Ježiša sme si nechali na záver. Pán Ježiš sa „divil“ nad stotíkomou vierou, ktorá bola väčšia ako tých, ktorí patrili k Izraeli. A z toho Pán prechádza až ku koncu 6. veku, ku „skonaniu sveta“ (— „tohto sveta“), keď mnohí „pohania“, mnohí z národov vojdú do slávneho kráľovstva Pána Ježiša (tisícročného), do sveta iného poriadku, kde budú stoliť s Abrahámom, Izákom a Jákobom, ale „synovia kráľovstva“, prednóstne povolaní pre známosť zákona a prorokov, budú vyvrhnutí von, kde bude pláč a škrípanie zubami. To sú tí „zlí sluhovia“, ktorí nedávali čeladi včas pokrm, nešafári s hrivnami, apod. (Pozn. porovnaj s Pánovým „beda“ farizeom a zákoníkom).

Tak nám kniha Zjavenia objasňuje to, čo Pán Ježiš hovoril svojim učeniskom o budúcich veciach ako Židom, tak aj ako prvotinám cirkvi. —jos

¹ Možno, že sa niekomu dostala do rúk literatúra o „prorocte rozdelenia cirkvi pri príchode Pánovom“, keď len časť (polovica) bude vychvátená a zbytok zostane tu na zemi. Môže byť nevsta rozdelená? Vef my sme údami na tele Kristovom a v Bohom stanovený čas celé teľo bude oslavene, a nie len jeho čas!

Doslov:

Z ducha evangelií vyplývá, že jejich poselství je zamŕeno přednosťně Židům, a jsou tedy nesena v duchu „evangelia kráľovství“. To je zreteľné zejména u synoptiků, kdežto Jan se již více zamýšľuje na hlubiny Božích tajemství, jejichž centrem je cirkev. Cirkev je „paranthesou“ (vložkou) do jednání Božího s Izraelem a její zrod je na základe zvestovaného „evangelia Pána našeho Ježiše Krista“, kde Duch svätý hoří tradicionální židovskou výlučnosť, podobně ako „dvě olivy“ při přijetí evangelia kráľovství v době velikého soužením na zemi. Takto je třeba chápát a rozlišovat „lid Boží zemský“ s jeho zemským povoláním a zaslíbením (Izrael), a „lid Boží nebeský“ s jeho nebeským povoláním a zaslíbením (cirkev), který je před velkým soužením vytržen k Pánu (viz analogie Enochova oproti Noe) a symbolizovan v knize Zjevení čtyřadvaceti staršími okolo Božího a Beránkova trunu na této zemi a nikoliv jeho předmětem jako Židé a národy.

Zprávy ze sborů a KMK

Pražské zasedání Mezinárodního sekretariátu KMK se konalo ve dnech 7. až 9. února na pozvání československého regionálneho sdružení v budově semináře Evangelické theologické fakulty J. A. Komenského. Zúčastnili se ho oficiální zástupci ze 14 států Evropy, Ázie, Latinské a Severní Ameriky. Za RS přivítal účastníky doc. Dr. Šuvarský, úvodní pobožnost vykonal Dr. Schneeberger a řízení se ujal gen. sekretář KMK Dr. Miřejovský. Zasedání se konalo v duchu varovných výročí — 50 let od nastolení tragického fašistického režimu v Německu a v duchu současného aktuálneho nebezpečí nukleárnej katastrofy v souvislosti se zřizováním raketových základen středního doletu v západních zemích v roce 1983. Povzbuzujúcim a zavazujúcim výročím je 25 let od zřízení Kresťanské mírové konference, jejíž mezinárodní autorita od té doby významně stoupá.

K otázkám současné mezinárodní situace zejména v souvislosti s historickým lednovým zasedáním zmocnenců států „Varšavské smlouvy“ a jejich významným mírovým apelem podal zasvěcený rozbor náměstek ministra zahraničí ČSSR Dr. Dušan Spáčil.

Po plodné diskusi byl vypracován akční plán mírové práce zejména na půdě OSN a věnována zvláště pozornost spolupráci na přípravě „Světového kongresu pro život a mír proti nukleární válce“, který se bude konat ve dnech 14.–19. června 1983 v Praze. —r-

Dne 15. února se konalo v Praze slavnostní shromáždění Regionálního sdružení KMK v ČSSR u příležitosti oslav 35. výročí Vítězného února. Na závěr slavnostního shromáždění přijali delegáti text prohlášení, z něhož citujeme: „Třicet pět let existence kresťanských církví a náboženských společností ve státě, který se dal cestou socialismu, je nám příležitost povědět sobě i jiným: Evangelium Ježiše Krista osvědčilo při nás osvobožující sílu, za kterou jsme hluboce vděční. Pronikavé změny, které nastaly v životě naší společnosti odstraněním soukromého hospodářského podnikání a vlády peněz, mohly se ve svých důsledcích dotknout některých našich církevních a náboženských návyků z minulosti. Děkujeme však Bohu, že nám bylo dáno za uplynulých pětadvacet let vcelku překonat pokušení pouhé setrváčnosti a najít v novém, sociálně spravedlivějším uspořádání veřejných věcí radostný úkol služby člověku. Také jsme přivítali zrovnoměrně všech církví, které umožnily nová socialistická společnost. Svou každodenní usilovnou prací budeme přispívat k upevnění mírových sil ve světě. To nás přivádí k rozhodnutí aktivně napomoci k dobrému průběhu a výsledkům Světového shromáždění za mír a život, proti jaderné válce, které se uskuteční v červnu v Praze. Očekáváme od tohoto shromáždění sjednocení úsilí mírových sil celého světa, které přispěje ke krajně naléhavému zastavení horečného zbrojení a zajištění světového míru. Za dnešní situace a za dnešního nebývalého ohrožení lidstva není v žádném případě dovoleno sáhnout k prostředu války nebo ekonomických sankcí. Napětí a rozpory mezi nestejnými sociálnimi a politickými soustavami a různými názory na svět mohou být řešeny pouze cílevědomým mírovým jednáním. Záleží i na nás, aby se toto přesvědčení stalo věcí všech.“

V návaznosti se konalo valné shromáždění RS KMK v ČSSR, kde byla přednesena zpráva o činnosti za rok 1982 s návrhem plánu na rok 1983. Delegáti přijali finanční zprávu a schválili rozpočet na rok 1983 a vyslechli zprávy o zasedání komisi pro lidská práva a pro podporu úsilí o odzbrojení. Informaci o přípravě a významu Světového shromáždění „Za mír a život proti jaderné válce“ přednesl vedoucí sekretariátu pro věci církevní při Úřadu předsednictva vlády ČSSR, ing. Vladimír Janků.

Brat Fáber 85 ročný

Dňa 22. 3. sa dožil 85. rokov brat Ján Fáber z Batizovce. Pamätník Prvej svetovej vojny, počas ktorej mu pripadla úloha svojim šiestim od seba mladším súrodencom nahradiť otca, u vojska narukovaného. Ako devätnásťročný sa obrátil. Podnet mu dala pieseň, ktorú začul idúcky okolo domu, v ktorom boli zhromaždení veriaci — „Raz príde Pán... si hotový?“

Od roku 1921 spolu životom kráčajú s manželkou, s ktorou sa brali obaja už veriaci. Čažké boli začiatky. Práca najprv na prenajatom, neskôr na vlastnom, domácka výroba remeselných výrobkov, tesársčina — poskytovali skromný príspevok k obžive. Druhú svetovú vojnu vystriedali lepšie časy. Zastihli aj nášho milého brata v miestnom JRD, ktorého členom bol od jeho založenia až do roku 1975.

Pričinil sa významne o stavbu domu, v ktorom „horná dvorana“ bola od počiatku určená pre zhromaždenie a dodnes na tento účel slúži. V zbere bol po dlhé roky zodpovedným bratom a dnes je najstarším spomedzi spoluvýkupených. Verný, tichý, skôr nenápadný, vždy na svojom mieste — taký sa v dobrom zdraví z Jeho milosti dožíva uprostred svojich jesene života: Príklad v rodine, zbere i v občianskom živote.

Do ďalších rokov Vám, milý brat, prajeme hojnej milosti od nášho Pána.

Ѡ 60 ѡ

V plné svěžesti, sile a zdraví se díky našemu Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu dožili 8. 1. 1983 sedesát let společného života Vlasta a Otakar Kadavých z ústeckého sboru.

Přejeme jim i nadále hojnou Božího pokoj, péče, ochrany, lásky a zdraví na další cestě životem.

Věřící z Ústí nad Labem

Sestra Anežka Folwarczná z Havířova

byla dne 26. února t. r. odvolána do nebeského domova. Pána Ježíše přijala do svého srdce před 52 lety a věrně jej následovala. Nejkrásnější květiny její zahrady pravidelně zdobili společný stůl ve shromáždění, kterého si tolik vážila. Bylo rádostí sloužit Božím slovem v její přítomnosti.

Obohacená darem věčného života a láskou Spasitele odešla za Ním ve věku 78 let.

Vděčně vzpomínáme se všemi, kteří ji znali.

-šek